

Újfoljam

55. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2014. március

**„...eljött Jézus, megállt középén,
és így szólt hozzájuk:
»Békesség néktek!«”**

(Jn 20,19/b)

Fotó: Devich Márton

Jelentés a csatatérről

„Hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által! Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban!” (1Kor 15,57–58.)

„Csapataink harcban állnak.” Ez a baljós emlékeket felidéző mondat legjobb esetben is mély bizonytalanságot jelez. Még nem adtuk fel a küzdelmet, még van némi muníciónk, nem fogytak el mindenestül a tartalékaink, talán néha még egy-egy halovány reménysugár is felcsillan előttünk – de nem merjük azt mondani, hogy miénk a győzelem.

„Csapataink harcban állnak.” Hányszor érezzük ezt a mindennapokban! Ostromolnak a feladatok, mielőtt az egyiket befejezhetnénk, már el kellett volna készülni a következővel is; felőrölnék az elvárások, és mégsem tudjuk soha elhárítani azokat; küzdünk a társunkkal, a gyermekeinkkel, a szüleinkkel, a szomszédainkkal, mert úgy érezzük, újabb és újabb pontokon kezdik ki az életünket; vesztésre állunk a baktériumok és vírusok támadásaival szemben; folyamatosan azon erőlködünk, hogy a következő hónap elejéig biztosíthassuk a legszükségesebbeket; és mindeközben saját sebezhetőségünk, gyengeségünk, bűneink vissza-visszatérő rohamai már a kegyelemdöfessel fenyegetnek minket. Nem adtuk még fel, de már alig-alig bízunk abban, hogy lehetséges a győzelem.

A thesszalonikai gyülekezet tagjai a legfájóbb vereséggel szembesültek, amelyet földi élete folyamán ember átélhet. Szeretteiket kellett eltemetniük. Úgy érezték, egy fronton véglegesen alulmaradtak. A legborzalmasabb ellenség, a halál erősebbnek bizonyult náluk. És már csak idő kérdése, hogy mikor kell

mindannyiuknak sorban letenniük előtte a fegyvert. Nekik írta Pál: *„Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.” (1Tessz4 13–14.)* Húsvét reggel véglegesen eldőlt a háború. A halál látványos kudarcot vallott.

Mit jelent ez a mi számunkra? Az apostol néhány évvel később a korinthusi keresztényeknek részletesebben is kifejtette azt, amivel a gyászoló thesszalonikaikat vigasztalta. Jézus Krisztus legyőzte a halált. A bibliai örömhír szerint ez azt is jelenti, hogy ez a félelmetesnek tűnő hatalom már azok felett sem zsarnokoskodhat többé, akik Krisztus seregéhez tartoznak. Az ő életük felett már Jézus az Úr: az a Jézus, aki a legreménytelenebb pillanatot, nagypéntek sötétségét képes volt ragyogó, egyedülálló diadallá formálni. Az a Jézus, aki hasonló módon meg tudja tartani az életben azokat, akik emberi erőfeszítésekkel, földi erők mozgósításával már menthetetlennek tűnnek. Ami embereknek lehetetlen, Neki, a halál legyőzőjének nem az. *„Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.” (1Kor 15,26.)* Akkor, legkésőbb akkor mindenki előtt nyilvánvaló lesz, hogy ki győzött az emberi életekért folytatott háborúban.

A végső vereségtől tehát nem kell már rettegünk. De van-e ennek bármi köze a mindennapi csatáinkhoz? Pál apostol világossá teszi, hogy szoros összefüggés van ezek között. *„Teljes a diadal a halál fölött!”* – hirdeti, amikor a jövőbeli feltámadásunkról beszél (1Kor 15,54). Csakhogy ezt a győzelmet nem mi aratjuk. Jézus az, aki úrrá lett a

halálón, és Ő azt sem engedi meg többet, hogy az ellenség akár csak részsikereket elérjen felettünk, akik az Ő népéhez tartozunk. Mi sokszor úgy látjuk, mintha fölénk kerekedne. Mintha el tudná ragadni tőlünk mindazt, amit dicsőséges Hadvezérünkől kapunk: az örömet, a békességet, a hitet, a szeretetet, a szent életet, a tisztaságot, a gyógyulást, a vigasztalást, a reménységet, az örök életet. Mi valóban könnyen elveszíténénk mindezt. Csakhogy az a Jézus gondoskodik rólunk, akié minden hatalom mennyen és földön. Elvehetetlenül.

„Hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által! Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradósotok nem hiábavaló az Úrban!” Vanak pillanatok, amikor úgy tűnik, minden remény szertefoszlott. Sokszor úgy érezzük, hogy újabb csatát veszítettünk el. De Jézus felülmúlhatatlan nagysága éppen abban mutatkozik meg, hogy a vertnek tűnő helyzetből is a legjobbat, az Ő mindenek feletti uralmának újabb bizonyágát bontakoztatja ki. Mint húsvétvasárnap, amikor leghűségesebb követői is már balzsamozni szerettek volna a testét. Annak a Királynak a testét, aki maga az elpusztíthatatlan élet.

Jézus tanítványai, Isten gyermekei csak

egyetlen esetben bukhatnak el az ellenséggel szemben: amikor a saját privát kis harcaikat harcolják. Amikor partizánakciókba kezdenek, amikor nem a győztes Uralkodó seregében felsorakozva küzdenek. Amikor mi akarunk a bűneink fölé kerekedni, amikor mi próbáljuk a családtagjainkat legyőzni vagy meggyőzni, akár a legjobb szándékkal is, amikor mi szeretnénk megvalósítani a saját céljainkat. Ilyenkor szükségszerű a vereség. De olyan jó tudni, hogy még ilyenkor sem leszünk az ellenség zsákmányává. Az a Hadvezér, aki katonájává fogadott minket, ezekkel a kudarcokkal is magához von közelebb minket. A mi életünk sikere nem rajtunk áll! Csapatunk még harcban állnak? A mi Urunk, Jézus már felette áll a harcnak!

Jézus azt mondta a betániai temető kapujában megállva: *„Én vagyok a feltámadás és az élet.”* (Jn 11,25.) Nem jövő időben fogalmazott. Ő nem csupán egyszer, a bizonytalan jövőben lesz majd a feltámadás. Ő maga a feltámadás, öröktől fogva mindörökké! Ezért nem kell kétségbe esnünk, amikor elfáradunk az Úr munkájában, amikor sebeket kapunk az Ő harcaiban. A mi csapataink még harcban állnak. De diadalmas Vezérünk, annak minden jelenlegi és eljövendő csatájával együtt, már megnyerte a háborút!

Pataki András Dávid

TÜRMEZEI ERZSÉBET: Húsvét előtt

Húsvét előtt... nehéz, szomorú léptek.
Húsvét előtt... zokogó, bús miértek.
Húsvét előtt... ajtók, kemények, zártak.
Húsvét előtt... arcok, fakóra váltak.
Húsvét előtt... szívek, üres-szegények.
Húsvét előtt... kihamvadott remények.
Húsvét előtt... egy nagy "Minden hiába!"
Bús eltemetkezés az éjszakába.

De húsvét lett! Feltámadott a Mester!
Húsvét után... el a gyásszal, könnyekkel!
Húsvét után... futni a hírral frissen!
Húsvét után... már nem kérdezni mit sem!
Húsvét után... új cél és új sietség!
Jézus él! Nincs út, mely messze esnék!
Húsvét után... erő, diadal, élet!

Csak azokért sírjunk húsvéti könnyeket,
akik még mindig húsvét előtt élnek.

Milyen a Fasor hajója?

Főgondnoki levél

Szeretett Fasori Testvérek!

Tanuljuk meg úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk – figyelmeztet bennünket a sokat idézett Ige, és ehhez az is hozzátartozik, hogy ilyenkor, óév-újév fordulóján visszatekintünk az elmúlt esztendőre, miért adhatunk hálát. Új főgondnokként azt is szeretném felvázolni, hogy a jövőben a gyülekezetet érintő sok-sok kérdés közül melyekre kívánok Isten által rám bízott szolgálatomban kiemelten figyelni.

Az elmúlt évben – miközben gyakran botladozva jártunk – nagyon sok ajándékot kapott a gyülekezet az Úrtól, nagyon sok mindenért adhatunk hálát. Mindenekelőtt az üdvözlőkért, minden megtért szívért! S azért, hogy a Fasorban szólhat az élő Ige, hogy Jézus szavára, útmutatására figyelhetünk, s figyelhetünk 2014-ben is.

Centenáriumunk volt 2013, templomunk felszentelésének 100. évfordulóját ünnepeltük. Megmozdult a gyülekezet, és talán mára jobban látszódunk a VI–VII. kerület térképén. Köszönjük a sok adományt, segítséget, szolgálatot! Tavaly először élvezhettük csodálatosan megújult templomkertünk üde zöldjét, a tavaszt és a nyarat az új közösségi térben, padokon, valósággal felüdülés volt belépni minden alkalommal a templom kapuján. Megtisztultak templomunk homlokzatán a Zsolnay-majolikák is.

Az évforduló napjára megszületett a templomtérben egy szép és gondolatébresztő kiállítás a templom és a gyülekezet történetéről, amely egyben bizonyágtétel is a betérők számára: így épült fel a fasori református

gyülekezet tagsága lelki házzá, így éli mindennapjait. A kiállítás tablóihoz művészi fotók születtek. Ez is nagy ajándék a jövőre nézve is. A centenárium alkalmából tavaly két jubileumi kiadványt is kézbe vehettünk: a 100 fasori bizonyágtételt tartalmazó, *Bizonyások fellege* című kötetet, illetve karácsony előtt gyülekezettörténeti könyvünket is *A templomnál is nagyobb van itt* címmel. Nagy örömöm, hogy ez az Ige felkerült aranybetűkkel a bejárat ajtó fölé is.

Az évfordulóra egy kedves testvérünk hosszú munkával új úrasztali-szószéki terítőt hímzett, amelyekben azóta is gyönyörködhetünk. Pályázatunkra sok szép gyermekrajz született, és egy szép memóriajáték is, amely a templomunk részleteit, díszítő motívumait fedezteti fel gyermekeinkkel. Zeneszeink és kórusunk közreműködésével egy csodálatos ünnepi hangversenyen adhattunk hálát a centenárium ajándékáért, a koncerten két ősbemutató is elhangzott, a műveket erre az alkalomra komponálta két gyülekezeti „házi zeneszerzőnk”. A 100. évforduló napján, június 1-jén együtt ünnepelhetünk az ország több vezetőjével, köztük Kövér Lászlóval, az Országgyűlés elnökével, polgármesterekkel, egyházi vezetőkkel, az Igét Szabó István püspök hirdette a Fasorról mint *égő csipkebokorról*.

Sok áldott közösségi alkalmat éltünk meg együtt 2013-ban, most nincs helye ezeket egyenként felsorolni, kiemelem a férfi csendesnapot, amelyen 100 férfi testvérünk hallgathatta együtt Isten Igéjét, és hálát adhatunk

Ittzés István megszólító őszi evangelizációs sorozatáért.

Számos csodálatos hangversenynek lehetünk fültanúi, főként Pálúr János jóvoltából, de járt nálunk a világhírű keresztyén énekeszenész, Michael Card is. És ha már zene: nagy hála van a szívünkben az orgonaügy hatalmas előrelépéséért. Két minisztériumi támogatásnak köszönhetően az orgonafejlesztés eddig szinte elérhetetlen távolságban lévő befejezése reálissá vált, olyannyira, hogy orgona-művésznünk egy interjújában ki merte jelenteni, a munka 2015-ben befejeződhet – adja Isten, hogy így legyen!

Hálát adhatunk azért is, hogy Isten nem zárta le életünket a tahi táborban. Isten megengedte, hogy folytassuk a táborában az alkalmainkat. A jövő még kérdéseket vet fel, de az ügy nem zárult le, több nyári hetet tudunk Tahiban tartani, és a fenntartás terhe is lekerül a vállunkról. Imádkozunk Isten Táboráért, miközben örömmel a szívünkben készülhetünk arra, hogy az idén nyáron Balatonszárszón is sokan lehetünk együtt a gyülekezetből csendeshéten.

Óriásit léptünk előre kollégiumunk fejlesztésében. Hálát adhatunk a számunkra új, Rottenbiller utcai iskolaépületért, amelyről korábban még álmodni sem mertünk. Valaki tréfásan megjegyezte: „*Isten 100 évenként ad nekünk egy épületet...*?” Most rajtunk a sor, hogy az új épületet belakjuk, a lehető legideálisabb módon. Itt a lehetőség a fejlesztésekre és a misszió kibővítésére. Óvodafejlesztésünk is új szakaszhoz érkezett, reménységünk szerint a VI. kerületbe is betehetjük a lábunkat, miközben a Julianna iskola földszintjén már januártól elindulhatott egy iskola-előkészítő óvodai csoport. Álmunk az, hogy az iskola régi épületét óvodai csoportokkal töltsük fel, és akkor „elengedhetnénk” a Városligeti fasori ingatlant. A felső tagozat után nyáron

az iskola alsó tagozata is az új épületbe költözik át.

Ami az egyházköziséget illeti, nagy hála lehet a szívünkben azért, mert az elmúlt évek szigorú gazdálkodásának, adományainak következtében esztendőök után először úgy kezdehetjük a 2014-es évet, hogy nincs adósságunk, sőt van egy kis tartalékunk. Hálát adhatunk azért is, hogy a gyülekezet az elmúlt években látványosan növelte adományait. Köszönjük! Ezzel együtt úgy látjuk, hogy a megnövekedett terhek, a misszió, a munka, melyet Isten ránk bízott, a kollégium, még nagyobb felelősséget, tehervállalást ró a gyülekezetre is, hisszük, hogy elég éretté vált-válik a közösség, a nagy család mindezek hordozásához. Ha például csak 100 forinttal többet tenne alkalmanként mindenki a perselybe, már „egyenest” jutnánk!

Ahogy elnöktársam, Somogyi Péter lelkipásztor fogalmazott, 18 év telt el a gyülekezet megújulása óta: nagykorúvá váltunk, éretté, sok ajándékot kaptunk, jó lenne ezekből továbbadni minél több embernek. Szolgált köztünk nemrég egy kedves fiatalember, aki arról a hajóról beszélt, amelyen a világ minden tájáról keresztyén fiatalok összegyűlnek, hogy a világ egy távoli pontján kikötve egy teljesen ismeretlen, más kultúrájú közegben hirdessék Jézust, az evangéliumot. Óriási kérdés számukra minden kikötőben, hogy miként tegyék ezt az idegen környezetben. Képzeljük el, hogy a fasori templom a nagy hajó (bárka!), mi vagyunk „rajta”, kikötőnk pedig a VI–VII. kerület határa. Vajon hogyan néznek ránk az itt élő, nem hívő emberek? Észrevesznek minket? Milyen arcunkat mutatjuk? Hogyan vigyük el közéjük Isten Igéjét? Hogyan legyünk nyitottabbak, befogadóbbak? Hogyan szólítsuk meg a körülöttünk élőket? Ezek a kérdések foglalkoztatnak sokunkat. De maradjunk még 2013-nál. Lezártuk a vá-

„Ha visszatekintünk az elmúlt 18 esztendőre, vagy még egy picit továbbra, az, ami itt végbement, ebben a gyülekezetben, egyértelműen Isten csodája... Ahogy bekapcsolódtam, folyamatosan áldást éltünk meg... És ezt jó mindig tudatosítani magunkban, mert olyan természetesnek tudunk venni dolgokat... Azt hiszem, hogy sorolhatnám a fasori csodákat szépen sorban. Nagy áldás ez nekünk, és gondoljunk rá, amikor a gyülekezet közösségében vagyunk... Olyan jó lenne, ha mindannyian úgy tudnánk válaszolni Istennek a csodáira, ahogy Mária tette, amikor Gábrriel angyal tudatta vele, hogy szűzen megfogam méhében, és fiút fog szülni, akinek a neve Jézus. Mária nem kérdezett, nem kételkedett a csodában, azt mondta, legyen a Te beszéded szerint. Olyan jó lenne így hinni és szolgálni.”

(Részlet Devich Mártonnak ay adventi hitmélyítő alkalmon elhangzott bizonyoságtételéből)

lasztói névjegyzéket, amely 750 nevet tartalmaz. Istennek hála szép, nagy gyülekezet vagyunk. Íme, az elmúlt esztendőből származó anyakönyvi adatok, amelyek a keresztelekről, esküvőkről, temetésekről számolnak be. Ha nagyobb léptékben is visszatekintünk, tendenciákat lehetetlen megállapítani, leginkább a stagnálást.

- **2013-ban megkeresztelkedett:** 46 fő, ebből 38 gyermek (2012-ben: 46 fő).
- **2013-ban konfirmált:** 46 fő, ebből 30 fiatal (2012-ben: 45 fő).
- **2013-ban házasságát megáldatta:** 12 református, 15 vegyes pár, összesen 27 pár (2012-ben: 37 pár).
- **2013-ban eltemetett:** 32 férfi, 65 nő, összesen 97 fő (2012-ben: 119 fő).

Nem tudjuk hivatalosan számolni, de adjunk hálát a gyülekezetünkben született kisbabáért! Azoknak a családoknak a körében, akikről közelebbről kaptunk információt, akikről tudunk, 12 gyermek született, közülük 6-an részesültek komatálszolgálatban, és olyan jó bizonyosan tudni, hogy ez a szám a valóságban nagyobb, hiszen sok kisbaba érkezéséről nem szereztünk-szerezhetünk tudomást.

Kedves Testvérek! Hogyan tovább? Melyek a legfőbb feladatok? A misszió, amely nemcsak az új hívek „halászatát”, hanem a már a fasori közösségben élők, akár régóta itt

szolgálók lelki gondozását-épülését is kell, hogy jelentse, alapfeladatunk.

Főgondnokként szeretném tovább erősíteni az egyházközösség gazdasági stabilitását, különös tekintettel a megnövekedett szolgáltatokra, az intézményeinkre. Jó lenne minél több tartalékot képezni. Az intézményfejlesztés, iskolánk, óvodánk ügye természetes módon ugyancsak az egyik legfontosabb téma lesz a következő években, ahogy az orgona-építés is.

Szeretnék azon munkálkodni, hogy a szolgálói közösség, háló megerősödjön, lélekben is, és ne kevesek húzzanak túl nagy terheket, hanem minél több testvérünk jusson feladatokhoz, akinek szíven van a segítőkészség. Szeretném hatékonyabbá tenni a szervezést, a presbitérium munkáját, mindennapi ügymenetünket. Említettem a nyitást valamilyen módon a VI–VII. kerületiek, szűkebb környezetünk felé, ebben is nagy lehetőség a kollégium. Nagyon szeretnék előrelépni abban, hogy minél inkább itt tartsuk a gyülekezeti közösségünkben fiataljainkat, az ifjúságot, amely itt nő-nőtt fel közöttünk. Hogy ne azt érezzék, a szüleik gyülekezetébe járnak, hanem azt, hogy a sajátjukba.

Tudom, hogy sokunk szíve tele van szeretettel és elzántsággal Isten ügye iránt. A Fasor – Istentől kapott – erős vár. Szeretném, ha

együtt keresnénk Isten akaratát kérdéseinkben, mi az, amit Ő akar, vagy éppen nem enged. A 100 éves templomunkban élő fasori gyülekezet hitmegtartó ereje és lelkiisége – szintén az Úrtól kapott – Magyar Örökség – hirdeti immár egy oklevél. A rangos díjért is, amely megkoronázta a centenáriumi sorozatot, hálát adhatunk. Kötelességünk, feladatunk, hogy ezt a lelkiiséget, ezt a fasori „lelki termőföldet” „műveljük és őrizzük”! Ehhez nagyon-nagyon sok imádságra van szükség. Ennek ügyében minden egyes fasori Testvért hívok

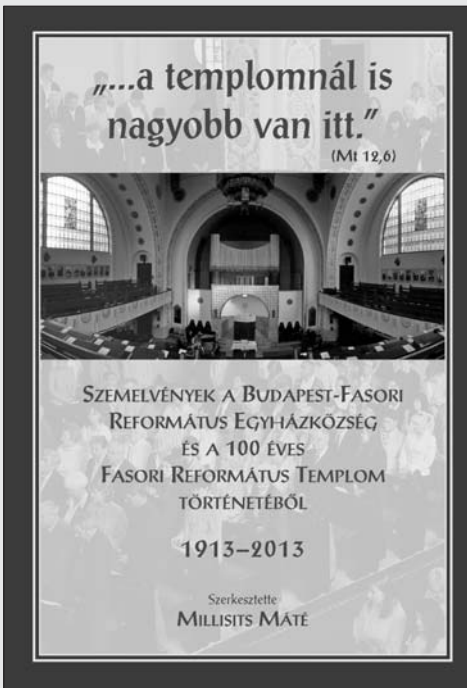
nagy-nagy szeretettel a gyülekezeti imaközösségekre minden hónap harmadik vasárnapján reggel fél 9-re a Szabó Imre-terembe. Mindenre szükség van, és mindenki nagyon fog hiányozni, aki nem jön.

Harangoznak a Fasorban! Áldjuk az Urat!

Kérem a gyülekezetet, adjunk hálát 2013-ért, és imádságos lelkülettel és lendülettel forduljunk rá az előttünk álló évekre.

Szeretettel:

Devich Márton
főgondnok

„...a templomnál is nagyobb van itt” címmel megjelent a templomunk és gyülekezetünk történetét részletesen bemutató könyv, melynek 272 színes oldalát számos kép, illusztráció teszi egyedülállóan gazdaggá. A könyv a templom építését megelőző időszakról egészen a tavalyi centenáriumi ünnepségig átfogja a Fasor és a fasori reformátusok történetét, portréírásokban mutatja be e történet főbb szereplőit, valamint eredeti dokumentumokat is közöl. Ezáltal a pesti reformátusok élete, történetükön keresztül pedig Krisztus megújuló és megújító, életeteket és sorsokat átformáló ereje elevenedik meg.

Az igényes, kemény táblás kötésben megjelent kiadvány megvásárolható az iratterjesztésben.

Érettebben

„... míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra...” (Ef 4,13)

Különös időket élünk gyülekezeti közösségünkben. Miközben küldetésünk változatlan, Urunk felismerteti velünk, hogy megújult látással és felelősséggel kell elvégeznünk a ránk bízott feladatokat. Új korszakhoz érkezünk, hiszen 2014-ben olyan lehetőségek mentén kell szolgálunk, amelyek most nyíltak meg számunkra. Az állami iskolák kötelező hit- és erkölcsoktatása új kihívást jelent misszióinkban. Miközben óvodánk és iskolánk, illetve kollégiumi rendszerünk bővíthet, aközben a környezetünkben lévő intézményekben bővítenünk kell a szolgálói kört. Folyamatosan, elkötelezetten, megfontoltan, lépésenként haladnunk kell előre. Mindenkelelőtt imádságban bölcsességet kérve, hogy lássuk a célt, megértsük és elfogadjuk, elköteleződjünk, és megvalósítsuk azt. Ahogyan eddig is, most még teljesebben nyitnunk kell a közvetlen környezetünk irányába is. Látjuk és tudomásul kell vennünk, hogy bizonyos értelemben „gyűjtő gyülekezet” vagyunk, de küldetésünk elsőrenden a környezetünkben élők megszólítása. A parokiális területünkön belül több ezer, magát reformátusnak valló ember él, és még sincs, csak töredékével kapcsolatunk. Nem ismernek minket eléggé mint közösséget, mint élő gyülekezetet, amelyik különösen szép és alkalmas környezetben szolgál. Centenáriumunk éveink záróesztendeje a tágabb környezetünk számára adott inkább jelzést, semhogy a közvetlen környezetünk rácsodálkozott volna arra, hogy drága kincs van itt. S természetesen szembe kell néznünk azzal is, hogy nem csupán ismerethiány miatt nem jönnek közénk sokan, hanem keménység és nemtörődömség miatt sem. Látjuk ezt az

„igénytelenséget” is, de hitben látjuk a méretetlen nagy szükségét is. A szomszárssá és éhessé lett emberek számára el kell juttatni Isten szeretetét, az örömhírt! Utakat kell találnunk hozzájuk.

Meg kell erősítenünk a hittanoktatás ügyét, személyi, anyagi értelemben is. Az óvodákban, az iskolákban jelen kell lennünk ahhoz, hogy elérhessük a családokat, a gyermekeket és a pedagógusokat is. A gyülekezetben készen kell lennünk arra, hogy fogadni tudjuk az újonnan érkezőket, és őket helyesen segítsük tovább. Csoportjainknak befogadóba kell lenniük, készen kell lennünk arra, hogy több teherhordó szolgálattevő álljon be a misszióba, és egységesebb legyen a teherhordozás. Intézményi bővülésünk során alkalmasabbá kell válnunk a szakszerű, hatékony irányításra és kivitelezésre. Meg kell tanulnunk jobban képviselni magunkat. Be kell vonnunk a gyülekezet szélesebb rétegét ajándékaik szerint a misszió különböző területeibe. Diakóniai munkánkat ki kell szélesíteni, hogy megfelelő módon tudjunk, mindenféle értelemben, a szeretetszolgálatban elől járni. Ifjúsági munkánk, testvérgyülekezeti kapcsolataink, médiaszolgálatunk, körzetmunkánk és számos terület még sok-sok lehetőséget rejt magában, amivel élhetünk.

Mi kell mindehhez? Helyes gyülekezeti önismeret, vagyis Isten ránk vonatkozó céljainak, tervének ismerete, illetve a jelenlegi állapotunk ismerete. Helyes önszerveződés, vagyis Isten rendje szerinti szervezése a gyülekezeti életnek, szolgálatnak. Helyes önkifejeződés, vagyis Isten terve szerinti életünk üzenetének megfogalmazása, továbbadása,

bemutatása. Így tud a gyülekezet úgy élni, hogy az megfelel Isten tervének, és ez helyes önazonosságot eredményez. Ezt azonban fel kell ismerni, meg kell ismertetni, és el kell ismertetni mindenkivel, hogy együtt lépünk tovább. Különös, hogy éppen most kezdte meg gyülekezetünk a legújabb kori történetének 19. esztendejét. Ilyenkor egy ember életében eljön a felelősségteljesebb felnőttkor. Azt gondolom, mint jel, különösen elgondolkodtató ez. Hiszen gyülekezeti életünknek és benne mindnyájunknak érettebbé kell válnunk. Ezt presbitériumunk és szolgálói körünk is felismeri folyamatosan. Jó, ha látjuk és értjük az idők jeleit Isten kijelentésének fényében. Hiszen ez nem más, mint egy felismerés, ami bennünket helyes irányba terel. A teljes Szentírás mutatja az utat, hiszen Isten terve az, hogy éretté legyünk.

A bevezető Ige kontextusában arra tanít, hogy szükség van a felkészítésre és a közös együttműködésre ahhoz, hogy mindnyájan eljussunk „...a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra...” Isten célja az, hogy felnőttként, nagykorúként éljünk gyülekezeti közösségünkben. Ez az érettség érett gyümölcsöt teremhet Isten dicsőségére. Amikor gyülekezeti elkötelezettségünket megfogalmaztuk, az egyik cél éppen ez az érett válasz volt. S ebben a Fil 1,8–11 Igéje vezetett: „Gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.” Erre tekintve tudatosan kell újragondolnunk, -fogalmaznunk, és célszerűen, céltudatosan megvalósítanunk Isten kijelentett akaratát. Mindenben mindenki egy-egy lépéssel továbblépve, egymást továbbsegítve induljon hitből a következő éveknek.

Új lehetőségek, új kihívások állnak előttünk, és ehhez megújult értelem, akarat és cselekvőkészség szükséges. Szolgálói közös-

ségünkben gyakoribb találkozásokkal, összhangban egymással tudjuk ezt megvalósítani. Vezessen ebben Urunk, és mi kötelezzük el magunkat újra az Ő dicsőségének szolgálatára!

Somogyi Péter
elnök-lelkész

ÉRETTSÉGI TESZT – MÁSKÉPPEN

A tavaly novemberi presbitéri csendesnap témája az érettség volt. A presbiterek és lelkészek együtt gondolkodtak, és csoportmunkában szedgették össze a válaszokat – többek között – arra a kérdésre, hogy a gyülekezetnek milyen területeken kéne érettebbnek lennie. A csoportmunkák eredményeit további magyarázat, elemzés nélkül közöljük, a gyülekezeti közös gondolkodás elősegítése érdekében. A számok azt mutatják, hogy az alábbi kérdésre hányan adták a felsorolt válaszokat.

MIBEN KELL A GYÜLEKEZETNEK ÉRETTEBBNEK LENNIE?

Anyagi tehervállalás	4
Kis közösség keresése	3
A templom nem a közé, hanem az enyém	3
Rend, pontosság	3
Aktivitás a szolgálatokban	2
Nem szolgáltatásért, de szolgálni járok ide	2
Otlét az alkalmakon	2
Közösségvállalás, egymás megismerése	2
Külmisszió, nyitás más gyülekezetek felé	2
Az egyházközség ismerete	1
Megbízni a vezetőkből	1
Hitbeli ismeretek	1
Diakónia	1
Újak befogadása, megszólítása	1
Világképformálás – a templomon kívül	1
Egymásra figyelés (pl. padba engedés)	1
Közösségvállalás, egymás megismerése	1
Információáramlás (körzetgazda-szolgálat)	1

Magyar Örökség Díj a fasori református gyülekezetnek

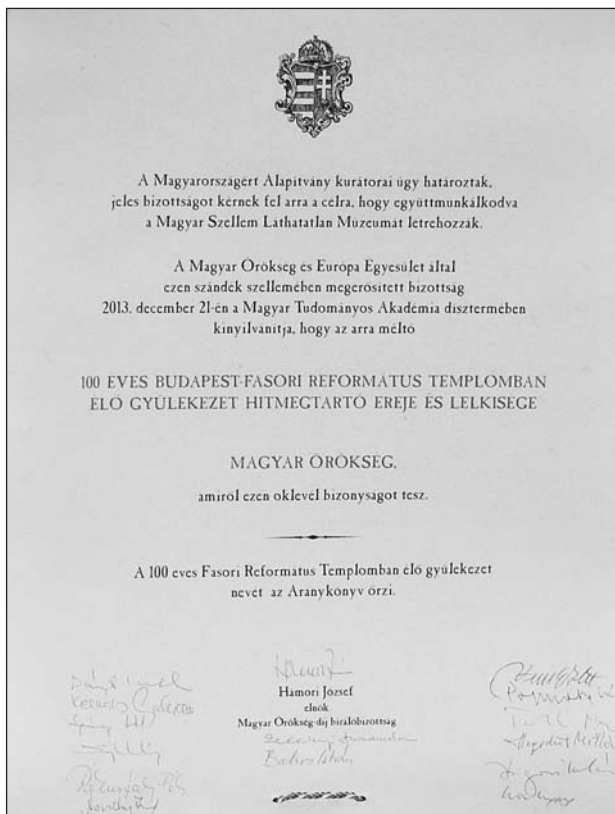
MIT JELENT HITBEN ÉS HITBŐL ÉLNI?

Az ünneplés éve volt 2013. Gazdag, áldott esztendő. Templomunk felszentelésének 100. évfordulójára emlékeztünk, s amikor decemberben hálával gondoltunk vissza a centenárium eseményeire, jött a hír: Magyar Örökség Díjban részesül a templomban élő gyülekezet hitmegtartó ereje és lelkiisége. A díj azon magyar intézményeknek, csoportoknak adható, melyek tevékenységükkel hozzájárultak a magyar kultúra, gazdaság, sport, tudomány, azaz a magyar társadalom erkölcsi, szellemi felemeléséhez. Ezek együttesen alkotják a magyarság „Láthatatlan Szellemi Múzeumát”. Az átadásra múlt év december 21-én a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében került sor, melynek során felolvasták Bogárdi Szabó Istvánnak, a Dunamelléki Református

Egyházkerület püspökének laudációját.

A díj hallatán rögtön az jutott eszünkbe, minden az Úrtól van. A díj és az is, amiért az elismerést a gyülekezet kapta. Sőt maga az út is, amelyen keresztül Isten megajándékozott. A főváros forgatagában, a Városliget szomszédságában áll egy gyönyörű templom, amely száz év óta „oltalom, kővár” az Istent keresőknek és azoknak, akik már megtalálták, ahol csodálatos módon munkálkodik Isten a 20. század eleje óta.

A külvilág és a döntéshozók megláthattak valamit a gyülekezeten keresztül Isten országából. Pál apostol írja a Filippibeliekhez szóló levélben: „Mindent tegyetek meg zúgolódás és tévovázás nélkül, hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Isten szeplőtlen gyermekei a gonosz és elvetemedett

nemzedékben, akik között fényletek, mint a csillagok az égen.” Isten gyermekei fénylenek a világban, s ezt a „jó gyümölcsöt” termi a fasori gyülekezet. A titok, hogy minden körülmények között szilárdan ragaszkodik az Élet beszédéhez, hogy ne a bűn hatalma, hanem Isten országának dicsősége legyen nyilvánvaló rajta. Az Úr lakozik szent templomunkban, Ő adja időről időre az ébredést, Ő hoz ide lelkipásztorokat, fiatalokat és idősebbeket, óvodást, kamaszt, karriert befutott mérnököt, tanítót, informatikust, jogászt, asztalost, zenetanárt és bérszámfejtőt, sokgyermekes anyát, elvált férfit, azokat, akik azt hiszik, mindent tudnak Jézusról, s itt döbbennek rá, milyen távol éltek Tőle. A fasori református gyülekezet hitmegtartó ereje az, hogy a szószékről az élő Úr Igéje hangzik. Minden vasárnap, minden evangelizációs héten, minden csendesnapon és minden zenés igehirdetésen, minden bibliaórán, minden konfirmációra felkészítő alkalmon és minden pároskörön, ifjúsági rendezvényen.

Somogyi Péter és Devich Márton a díjátadáson

Az Úr áldja meg együttléteinket, imádságainkat, egyházközségünket, lelkipásztorainkat, szolgáló testvéreinket, gyülekezetünket, óvodánkat, iskolánkat, családjainkat, gyermekeinket, munkánkat, mindenünket. Tudták ezt, akik a Fasorba tartoztak, s tudjuk ezt mi is. Épp ezért mindent Őreá nézve teszünk, várunk és kérünk, cselekszünk és adunk hálát érte.

Az Úr Igéjének világosságában élni nem azt jelenti, hogy a templomból kijöve elfelejtjük Krisztust, s átengedjük magunkat a világ törvényének. Ellenkezőleg, a templomajton kilépve még inkább ragaszkodunk Hozzá, mert tudjuk, egyedül Ő tart meg. A templom felszentelésének 100. évfordulója alkalmából tartott igehirdetéseken hallhattuk, a bejárat fölött láttuk is, s folyamatosan tapasztaljuk: „...a templomnál is nagyobb van itt...” Ez az Ige lett vezérlő mesterünk, mint ahogy eleinknek is ez volt, s az Úrban való reménységünk, hogy az utánunk jövő nemzedéknek is ez lesz.

Itt, a Fasorban átlélhetjük, hogy Isten kegyelme szüntelenül áradó, megtermékenyítő, erőteljes, és soha el nem apadó folyamként van jelen, ami megüdíti a szíveket. Itt ki lehet nyújtani a kezünket, ha minden felkavarodik az őrzöngésig, s a rombolás dühe a tetőpontját éri el, s bele lehet tenni a biztonságos, értünk megsebzett, egészen a célig vezető drága kézbe. Kálvin János mutat rá, ha azt akarjuk, hogy Isten keze védjen minket, mindenekelőtt azzal kell törődnünk, hogy közöttünk lakozzon. Mert a biztonság minden reménysége egyedül az Ő jelenlététől függ. Ezért vallom én is: „Szemeim Te reád néznek.” „Feletted való jóm nincs.” „A Magyar Örökség Díj arra a csodálatos ajándékra mutat, amit Jézus Krisztus által a fasori

templomban élő gyülekezet is kapott, magyar református keresztyénként élve bizonyóságot tehet arról, mit jelent hitben és hitből élni minden körülmény között, Isten dicsőségére, az emberek örökkévaló javára. Őszinte alázattal és felemelő érzéssel vettük át ezt a még inkább elkötelező díjat, amely magyar nemze-

tünk iránt érzett felelős küldetésünkre emlékeztet minket és utódainkat is” – mondta Somogyi Péter, a fasori gyülekezet elnök-lelkésze a Parókia portálján.

Annuit teszünk hozzá hálás szívvel: Soli Deo Gloria!

Cseke Hajnalka

BOGÁRDI SZABÓ ISTVÁNNAK, A DUNAMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET PÜSPÖKÉNEK MÉLTATÁSA A FASORI GYÜLEKEZETRŐL

„A Fasori Református Egyházközség hivatalosan 1908-ban alakult meg, a 19. század végén Budapestre telepedő nagyszámú református között végzett lelki szervezőmunka és misszió eredményeként. Ahogy Szabó Imre budapesti esperes, a gyülekezet egykori lelképásztora írja az 1920-as években, ez a lelki közösség, mint valami ritka sűrítmény, magán hordozta az egész Magyarországról, Dunántúltól Erdélyig ideáramló reformátusság megannyi jellemvonását; itt minden arc és élet egy-egy sajátos sorsot mutatott, de nem csupán egyénit vagy családit, hanem nemzeti sorsot is reprezentált. Így lett a gyülekezet a megelőző évszázadok eltérő módon, de hit-egységben alakuló református magyarságának lenyűgöző színeke. Többek között ezért lehet Magyar Örökség Díjas a gyülekezet. Az egységes szociológiai adottságok, az azonos kulturális feltételek, a közös társadalmi szerkezet – ezek általában minden közösségszervező gyülekezet ideái. Itt viszont más és más sors, eltérő kulturális meghatározottságok, s mellé a társadalmi helyzet összes szakadéka (Terézváros úri negyede és a hírhedt Csikágó) – és mégis mélyen megélt szellemi és lelki identitás: ez a fasori gyülekezet. Ez az összegyűjtés és együtt tartás példája. Évszázada tart immár – beleértve a legnehezebb negyven-ötven évet is (a fasori közösség történetének csaknem

felét), amikor egységen homogenizációt értett a hatalom, és a legkevésbé sem tűrte, hogy transzcendens értékek mentén tájékozódjanak az emberek, s még kevésbé viselte, hogy szabadok legyenek. Pedig közösséget gyakorolni csak szabadon lehet igazán.

A fasori református templom 100 éve épült. Budapest egyik legszebb szakrális-kulturális épülete – de messze több annál; egyetlen szóval: hajlék. A fasori reformátusok mindig is tudták, hogy amikor megépülhetett templomuk, azt egyrészt ajándékba kapták, amelyet meg kell őrizniük, de tudták azt is másrészt, hogy nem emlékként kell a szent helyet megőrizni, hanem az istentiszteleti közösség otthonául. Az évszázados igyekezet azért elsősorban mindig a gyülekezet szervezésére irányult, hogy annak intenzív gyakorlása és az istentisztelet ereje messze sugározzon, messzebb, mint ameddig a templom tornyából ellátni.

A gyülekezet iskolája (iskolái), mély és nagyhatású szociális munkája, elesettekkel való szolidaritása, a menekültek befogadása és az életek mentése (lett legyen szó fogságból menekülő holland katonatiszterkről, zsidó gyermekekről, osztályidegenné nyilvánított kitelepítettekről), a misszió ezer ága, vagyis az evangéliumhirdetés megannyi feladata, a szent életben való formálódás igyekezete – ez mind-

mind a „Fasor” (ahogy a budapesti reformátusok mondják egy szóval). Magyar örökség ez is – megtartani az örökséget abban az eredeti célban, amelyre adatott. S nem pusztán őrizgetni, hanem éltetni, hogy éltesse.

Néhány napja a Schweitzer Albert Református Öregotthonban voltam látogatóban. Kifelé jövet népes iskoláscsapattal találkoztam, akik éppen nagy lendülettel vonultak be az épületbe.

A fasori gyülekezet általános iskolásai érkeztek, hogy betlehemezzenek az otthon idős és többnyire magános lakóinak. Unokák érkeztek az unokátlankhoz. A sort, némiképp megszegve a pedagógia szabályait, nem egy tanár(nő) vezette, hanem egy tízévesforma kisfiú, kezében magasra tartva egy ragyogó csillagot – a Megváltó csillagát, amely vezette egykor a napkeleti bölcseket. Most az egész seregleket – pásztorokat, há-

romkirályokat, angyalokat, Józsefet és Máriát, és mind az összes betlehemezőt – ez a csillag vezette be azok közé, akik közt olyanok is várták érkezőiket, akik 70 éve éppen a fasori gyülekezetben kaptak isteni hívást, hogy egész életükkel Krisztusnak szolgáljanak. A kis csillaghordozó találkozhatott az egykori diakonisszával. Micsoda találkozás ez, ahogy az ünnep egybefog nemzedékeket! Micsoda ünnep ez, ahogy gyermek ragyogtat csillagot a megfáradtaknak, és a mai nemzedék hirdeti a régieknek, akiktől örökségül kapták a karácsony nagy titkát: dicsőség Istennek, békeség embernek!

Csak kívánni tudom, hogy most, amikor a fasori reformátusok Magyar Örökség Díjat kapnak, tudja mindenki, amit ők tudnak, és aminek élnek is, hogy ez a titok az igazi magyar örökség, mert ebben nyílik meg számunkra az örökkévaló.”

KOSZORÚZÁS LAKY ADOLF SÍRJÁNÁL

2013. június 1-én,
templomunk fennállásának
100. évfordulójának ünnepén
megkoszorúztuk
Laky Adolf szobrát
a templom kertjében.
Centenáriumunk zárásaként
újra megemlékeztünk
a templomépítés
fő adományozójáról:
2013. december 8-án
felkerestük Laky Adolf sírját
a Fiumei úti sírkertben,
és koszorút helyeztünk el rajta.

Miután konfirmáltam, nem volt kérdés, hogy ezután is szeretnék valamilyen alkalomra, közösségbe járni a vasárnapi istentiszteleten kívül. Második éve, hogy a Kisifibe járok. A gyülekezet vezetősége idén a mi ifinket kérte fel a karácsonyi családi istentiszteleten való szolgálatra, és mi örömmel elvállaltuk.

Az alapötlet az volt, hogy a mindenki által ismert betlehemi történetet valamilyen módon a „saját felfogásunkban” adjuk elő. Próbáltunk egy kis fiatalos lendületet belevinni az előadásba. Így kerültek a forгатókönyvbe az ifivezetőink, Jávor Attila és Kálló Karola által megírt narrátori szövegek, amelyek bepillantást engednek az akkori korba: például a pásztorok életkörülményeibe. Az elgondolás mindenkinek tetszett, bár a jelmezes előadás ötletének hallatán nem volt teljesen egyöntetű a beleegyezés. A jelmeztervezők (Tolnay Petra és Jávor Attila) azonban kitettek magukért, és végül nem bántuk meg, hogy belementünk.

Mivel hétközben mindannyian elfoglaltak voltunk, nem volt túl sok időnk a próbákra, csak hétvégenként. Ezek az alkalmak is mind jó hangulatban teltek, és megerősítették a közösséget. A próbák között sor került a gyülekezeti karácsonyfa feldíszítésére és a vacsora gyanánt rendelt pizzák elfogyasztására. Ráadásul az egészhet még az is különlegessége, hogy a szokással ellentétben üresen, esti

kivilágításban próbálhattunk a 100 éves templomban. Ez még inkább átélhetővé, hitelessé tette az előadást.

Én személy szerint az „angyalok kórusában” szerepeltem. Mi az előadás felénél énekelünk egy különálló éneket, a többit a szereplőkkel, illetve a gyülekezettel együtt. Egy szombati kimerítő próba után reméltük, hogy a másnapi előadás méltó lesz a Megváltó eljövételéről szóló megemlékezéshez.

Vasárnap reggel még egyszer elpróbáltuk a műsort, majd pedig következett az istentisztelet, ahol az előadásunkkal bizonyosságot tehettünk a gyülekezet előtt. Kisebb hibákat leszámítva, azt hiszem, sikerült visszaadnunk azt, amit mi megértettünk a történetből, és örömmel énekelünk:

*„Az égbolt megnyílik, Zeng az örömhír,
Angyalkórus énekel, Hozzánk Jézus jött ma el.”*

Börcsök Fruzsina

GONDOLATOK A DÉLUTÁNRÓL

„...aki kételkedik, az olyan, mint a tenger hulláma, amelyet a szél sodor és ide-oda hajt.” (Jak 1,6).

Nem voltam felkészülve. Épphogy beestem a gyülekezeti terembe délután egy mátrai osztálykirándulásról. Annyit tettem az ügy érdekében, hogy a sáros bakancsomat azért gyorsan átvegyem, legalább ne úgy trappoljak be az alkalom közepére. A feleségemmel másfél napja nem találkoztam, a gyerekekkel ekkor sem, hiszen ők a gyerekprogramon voltak. A családi nappal kapcsolatban amúgy is szkeptikus voltam. Kisgyerekes családapaként többször úgy éltem meg, hogy ilyenkor pont szétszakítva vagyunk egész nap. Egy rövid időre találkozunk ugyan ebédnél, de aztán annál nehezebb az elválás. Nem szeretek játszani, ha ilyen a kedvem, a beszélgetéshez pedig üresnek és tompának érzem magam. Félek, hogy csak okoskodni fogok, csak magamra figyelve.

„Meggyógyítja a megtört szívűeket, és beköztözi sebeiket.” (Zsolt 147,3).

Játékkal kezdtünk. Szerencsére nem kellett kiállni, vagy gyorsan reagálni semmire. Két befejezetlen mondat: „Azért szeretlek, mert...” és „Isten szeret téged, mert...” – ezeket kellett befejeznünk egymás számára úgy, hogy a másik hátára írjuk egy lapra. Könnyebb és őszintébb, mint szembe nézni. Nem kell aláírni. De nem is kell írni, csak ha tényleg van mit. Pillanatok alatt hosszú láncok alakultak ki az egymás hátára író emberekből. Egyszer csak azt vettem észre, hogy az én hátamra is írnak. Aztán meg azt, hogy én is írok mások hátára. Jaj, még ő is ott van, neki is szeretnék, pedig már alig van hely a lapon és mindjárt lejár az idő! Honnan jönnek a gondolataim Isten szeretetéről azok felé, akiket

alig ismerek? Alig várom már, hogy levegyem a lapot a hátamról, olyan kíváncsi vagyok, hogy mit írtak a többiek. És milyen jó lenne megszúgni, hogy azzal a fekete filccel én írtam ám a harmadik sort! De jobb ez így. Nézegetem most a lapot, szép ez a titokzatosság. Talán Isten ujjai írta velünk mindegyiket.

„Minden gondolatokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Pt 5,7).

Nincs idő olvasgatni a lapomat, mert már arról beszélgetünk, hogy mitől „szent” a Szent Család. Gyöngyöspatáról most hoztam magamban a képet a gyönyörű barokk Jesszefa-oltárról: Jézus királyi családfája egy valódi, nagy fa két ágán jelenik meg, amely a heverő Jessze törzséből nő ki. Az ágak aztán összeérnek Jézusnál. Jó tudni, hogy a családdunkkal is egy isteni terv részesei lehetünk, és Isten kegyelmével a hibáinkat is ki tudja igazítani! Jó látni, hogy Isten egy feladatra választ ki bennünket, aminek engedelmeskedhetünk, ahogyan Mária sem „hisztizett” a Betlehem felé vezető úton és József sem hagyta őt magára, dacolva a kor szokásaival. *„...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál”* (Róm 8,28)

...még akkor is, ha így érkezünk egy alkalomra, Neki gondja van ránk. A gyerekek a gyermekmegőrzőben nézték a *Vízipókot*, nem nagyon akartak hazajönni, olyan jól érezték magukat. A hátamon levő lap azóta is ott van a Bibliámban. Családfőként gyakran jut eszembe az, hogy itt kell lennem, helytállnom és ez milyen jó. A történetemmel mindenkit biztatok arra, hogy jöjjünk el minél többen a következő alkalomra, tapasztaljuk meg Isten hosszú távon ható gondoskodását, tapintatát, szeretetét!

Tézli Péter

Ki az elítélt?

Advent első vasárnapján baráti körben arról beszélgettünk, milyen nagy a különbség a karácsony lényege, csendje, és a világ a lényegről minden figyelmet elvonni akaró zaja között. Áldott alkalom volt ez a beszélgetés arra, hogy otthon férjemmel a saját adventünket is átgondoljuk. Kérdések merültek fel bennünk, amelyekre az elcsendesülés volt a válasz: ne kövessük az ünnep csúcspontjára fáradtságtól kizsigerelt világ szemléletét, hanem keressük többször a találkozási lehetőséget az Úrral. Azon gondolkodtunk, ki is az ünnepelt, és Ő minek örülne, esziünkbe jutott az Ige: *„Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak egygel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.”* Idős vagy beteg ismerősök látogatása merült fel bennünk, de nem tudtuk konkrét „tervbe” süríteni a vágyunkat; ekkor talált ránk Pataki András Dávid levele, amelyben a december 24-i délelőtti börtönmisszióra keresett szolgálókat. Isten előkészítette a szívünket, hogy igent tudjunk mondani; s milyen áldott alkalom részesei lehettünk!

Végh Tamás bácsi vezetésével készültünk elő a Fasorban, majd a Gyorskocsi utcai börtönbe mentünk. Itt a női elítéltek között szolgáltunk. Én, mint aki először vettem részt a börtönmisszióban, nem tudtam, mi vár majd minket: közöny vagy érdeklődés? Amit ott tapasztaltam, azt nehéz ezekben a sorokban visszaadni... egy szép kis imaház van ott kialakítva, mi az Úr asztala köré álltunk tömött sorokban, akik pedig vártak bennünket, tőlünk

alig egy méterre ültek a terem végéig, betöltve a teret. A figyelem sokak arcára kiült, s ahogy hangzottak a szabadításról szóló Igék, énekek, versek és történetek, egyre többekből bukott elő egy-egy sóhaj és sok-sok könny. A bizonyágtétel tömör rövidségében is megrázó volt... Egy ugyanebben a börtönben raboskodó férfi szájából hangzott: amikor itt ülve megszólította az Úr, milyen szabadítás ment végbe őbenne a rácsok között, hogy lett szabaddá a bűneiből az Úr Jézus áldozatának elfogadása által, s később hogyan tett bizonyosságot a korábbi életében részt vevők felé, és hagyta őket is múltjával együtt végleg hátra... Nagy mélységet adott az alkalomnak Túrmezei Erzsébet: *Aki helyett a Krisztus vérezett* című verse. Ajánlom mindenkinek a vers megismerését, én ott hallottam először, a börtönfalak között. Először úgy éreztem, *„igen, ez most telitalálat az itt ülőknek”*, de később belém hasított: *„ki is most ebben a teremben az elítélt?”* Ráébredtem, hogy rólam is szól, ugyanúgy nekem is szükségem van arra, hogy helyettem Ő menjen a keresztre. Hálát adhattunk, ha ezt a versbeli barabbási utat az Úr kegyelméből bejárhattuk, és megváltottjai lehettünk!

Azt hiszem, mindannyiunkat, akik ott lehettünk szolgálókként, könnyekig meghatott, hogy egy gyülekezetet alkottunk, amikor énekelgettünk, imádkoztunk és hallgattuk az Igét. Egymásra mosolyogtunk, mintha ismernénk egymást, és ismerjük is az embert belülről, aki lázad, akinek szüksége van a kegyelem megmentő erejére és átforgatására, és nagy öröm volt látni sokak arcán, hogy már átélhették ezt a csodát maguk is!

Ottmár Anna Magdolna

Vezetni és követni

Közösségi táncost a Fasorban

Mi szükséges egy testet-lelket építő gyülekezeti táncesthez? Végy egy ötletet. Kérd Istent, hogy adjon útmutatást és áldja meg az alkalmat. Hívj meg egy jó humorú, figyelmes táncpedagógust, aki nemcsak a tánc szeretetére, hanem Isten rendjére is oktat.

Molnár Tamás és kedves felesége, Krisztina, Kecskemétről érkezett hozzánk. Megismerhettük már őket a nyári házassággyógyozó hét táncos estéin. Tamás szívünkbe és mozgólatainkba írta azt a csodálatos törvényt, hogy Jézus Krisztus életünk vezetője. Tőle kapja erejét a férfi, és a nő ezt követi. Mert a hármas fonál a táncparketten sem szakad szét...

De lássuk csak, mi kell még egy hangulatos estéhez? Kellemes zenék, talaj az összekuszálódó lábak alá, házias sütemények, szomjat oltó italok. Ennyi önmagában még kevés lenne. Szükség van még a hívogató szóra érkező emberekre, akik keresztyén közösségben szeretnék megélni az együtt mozgás örömét. Védett, biztonságos, ismerős közegben, Isten ölelésében. Jó volt látni a vidám, egymásra figyelő tekinteteket, a házaspárokat, a fiatal és idősebb testvéreket, akik mind színesítették jelenlétükkel a táncparkettet. Olyan sokfélék vagyunk, olyan különbözőek, de Isten egy dallamra hangol valamennyiünket. Egymás kezét fogva, körben haladva adtunk köszönetet a hálaadó táncsal. Tanultunk felkérni, és a vezetést elfogadva követni, egy-

másra hangolódni, és ráhagyatkozni a másikra. A „lelki desszertet” bölcs mondatok formájában fogyasztottuk Somogyi Krisztina kínálásával. Egy-egy gondolatrészt kaptunk, amihez meg kellett találnunk a másik fél gazdáját. Így új párok alakultak, akik arról beszélgettek, mit is jelent számukra a papiroson olvasható *veritas*.

Előkerült a gondolataimban Dávid, aki „teljes erővel táncolt az Úr színe előtt” (2Sám 6,14). Mikor gyanúsán méregette őt ezért Mikál, Saul lánya, Dávid azt válaszolta, hogy az Urért járt örömtáncot. Csakis Őerte. Micsoda különbség önmagunkért, vagy Istenünkért táncolni.

E cikk írója sokáig nem is tudta, hogy az Úr színe előtt is lehet táncot járni. Pedig a tánchoz mindig szoros kapcsolat fűzött. Gyerekkorom óta táncoltam örömben és bánatomban, kis és nagy színpadokon, egyedül és tömegben. Sokáig ez volt az én testi-lelki felfrissülésem. Aztán eljött a pillanat, amikor a táncpíró a sarokba került, és új életszakasz következett. Később megismertem a férjem, és vele együtt a Mindenség Urát. Ő tanított meg arra, hogy a kezeimet nem csak befördíteni és kifördíteni lehet, hanem főleg imára kulcsolni. S aki annyira szereti szolgálólányát, hogy még táncolni is engedi egy táncos esten – a Fasorban.

Filep-Pintér Eszter

„Magától terem a föld”

Három férfi az érettségről

„Magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászbán.” (Mk 4,28). Ezen Ige mellett megállva és elgondolkodva töltött együtt egy csendesnapot március 1-jén hatvan fasori és más környékbeli gyülekezetekből érkező férfi testvér. Nyikos László, fasori presbíter gondnok bevezetője után Dr. Füzesi Zoltán budapest-rákoscsabai református lelkész osztotta meg a testvérekkel gondolatait. Ezután már szokás szerint a templomban hallgathattuk meg Pálúr János orgonaimprovizációját. Az ebéd elfogyasztása és rövid szünet után Dr. Südy György presbíter gondnok tett személyes bizonysgót.

A nap egy szembesítő, folyamatosan aktuális kérdéssel indult, amelyet Nyikos László tett fel a hallgatóságnak: *valójában mit is jelent az érettség?* Talán a tisztas munkát, családot, életkort, ismereteket, anyagi és döntéshozói felelősséget? És mit is jelent az éretlenség? Hogyan lehet az, hogy olvassuk az Igét, és mégis indulattal tele magasságokból mélységekbe bukunk? Átélnünk rengeteg csodát, de mégis félünk, egy mustármagnyi sincs bennünk a hitből. Érettek vagyunk-e, amikor családfőként nehezen hozunk döntést, nehezen adunk fel elhatározásunkból, vagy túl sokat szólunk és keveset teszünk? Az egyik lehetséges választ az előadó az Ige alapján adta meg. Világos az összefüggés az érettségről: *„Akié a fiú, azé az élet”*. Csak úgy és akkor tudunk gyümölcsöt teremni, ha Krisztusban maradjunk és Ő mibennünk. Isten ígérete áll, hogy nem szakít el semmi az Ő szeretetétől, amiben érlel és munkálja bennünk az akarást és cselekvést. Az Őreá való figyelés, és az engedelmisség egzisztenciális kérdés.

Érlelnek a kudarcaink és bukásaink is: hogy „még mindig” vagy „már megint” ugyanott tartunk. Érlelnek minket a kudarckok beismerései, a csalódások, a sokszor megmagyarázhatatlan fájdalmak, vagy a ránk bízottakért vállalt felelősség. Isten világosan élénk adja és Fiában meg is mutatja érésünk célját: hogy

eljussunk *„mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.”* (Ef 4,13). És mindaddig: *„amire eljutottunk, aszerint járjunk”* (Fil 3,16).

A kezdő áhítat után Dr. Füzesi Zoltán előadása következett, melynek főszereplői az angyalok voltak, mivel nekünk férfiaknak is nagyon fontos lehet az angyali természetre figyelni. Az Úrnak vannak szolgálói, akik Őt képviselik, akik az Ő tanúi és követői, akiket felhasznál. A férfiak első számú küldetése is ez szolgálat a teremtet világban. Erre Ő tud bennünket alkalmassá tenni. *„A teremtet világ sóvárogva várja az Isten fiainak a megjelenését”* (Róm 8,19). Az Úr azt szeretné, ha angyali természetűvé változtathatna minket magunk fölé emelve, hiszen ember létünk alá süllyedtünk a bűneset után. Mert a világ várja azt a többet, azt az isteni minőséget, amit a hívő újjászületettek képviselnek. Aki átment a megtisztítás és a bűnbocsánat nagy csodáján Jézus Krisztus által, azt úgy küldi el az Úr „angyali szolgálatra”, mint ahogy azt tette Ézsaiással is (Ézsaiás könyve 6. fejezet). Ez az az érettség, ami megadatik a megtérés csodájakor. Érett férfisorsunk tekintetében nagyon fontos a neveltetésünk, megtérésünk, elhívásunk és hogy ezekben hogyan állunk.

Az Úr nem csak az óriási angyalsereggel végzi munkáját, hanem velünk, is mint elhívottakkal és kiküldöttekkel.

Veszélyes velejárója az érésnek a *túlérés*. Mindig szem előtt kell tartanunk Urunk figyelmeztetését: „*Ha olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek...*” (Mt 18,3).

Az előadó emlékeztetett arra, hogy figyelniünk kell mentori kapcsolatainkra is az éretté válás folyamán, aminek a gyülekezet lehet az egyik fontos színtere. Az ilyen kapcsolatra láthatunk szép példát Pál apostol és Timóteus kapcsolatában, ahol a tapasztaltabb, érettebb kézen fogja és átadja tudását, és együtt tudnak megmaradni a hitben. Az érett férfi „úriember” is, aki az Úrral jár. Az érett férfi „művelt ember” is, akin az Úr dolgozhat, és aki napról napra megnyitja magát az Úr előtt. Így tud az érett férfi másoknak is segíteni, hogy eljussanak az Isten által művelt állapotra. Az érett férfi emellett „védett ember”, ki Isten oltalmában áll és az Úr védi őt. Örök életre jutott Krisztus által, és olyan szoros kapcsolatban van Vele, hogy Tőle senki és semmi el nem szakíthatja. Krisztus védjegye van rajta. Az érett férfi a hit, az imádság és a szeretet embere. Ezek mind elsősorban a férfiak dolga a családban és a gyülekezetben is.

Délután, a közösen elfogyasztott ebéd után Dr. Südy György presbiter gondnok személyes történetét hallhattuk. 70 év és 52 év házasság után kénytelen az ember belátni, hogy az érettebbek közé számolják – kezdte a bizonyágtételt. Jó ilyenkor ezen elgondolkodni és összeszedni azokat a pontokat, amik befolyásolták az évek során. Életének két nagy szakasza van: 50 év Isten nélkül és 20 év Istennel együtt járás. Elmondta, hogy már gyógyszerész-pályafutása elején meg kellett tanulnia több nagyon fontos dolgot: a döntéshozás fontosságát – amikor fiatalon vezetői pozícióba került –, a hallgatás fontosságát –

meghallgatni a másikat otthon és a világban, munkahelyen is –, valamint azt, hogy ne vegyük magunkat túl komolyan. Megosztotta a férfi testvérekkel azt, hogy egy családi tragédia szólította meg feleségét és vitte az Úrhoz közel. Ő maga csak akkor került közel Istenhez, mikor szakmai előrelépésének köszönhetően Budapestre költöztek. Pesterzsébeten a lelkésszel kötött személyes barátság hatására kezdett templomba járni. Egy nagyon nehéz élethelyzetben hozta meg a döntést és fogadta el, hogy „*akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van*” (Róm 8,28). Az Úr munkálkodása által érezte ezután folyamatosan az Ige valóságát. A Faszorba kerülésük után nem sokkal, 2002-ben adta át életét személyesen is Krisztusnak. Elmondta azt is, hogy ha behívtuk Krisztust az életünkbe, akkor annak látható jelének kell lenni, ilyenkor megjelennek az életünkben a lélek gyümölcseinek egyes szemei. Fián keresztül az evangélikusoktól tanulta meg, hogy a férfi legyen a család apja és a család papja. Felelősek vagyunk a családjunkért, ami megjelenik példamutatásban, igehirdetésben, tanácsadásban, amikor hozzánk fordulnak, és intésben, amikor mi fordulunk hozzájuk. Az érés vége felé rájön az ember, hogy mi az igazán fontos: „*Tanús úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. (...) kezeink munkáját tedd maradandóvá!*” (Zsolt 90).

Szécsi Sándor

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket...”

Hit- és erkölcsstanoktatás az állami általános iskolákban

A lelki ébredés ösvényeit régóta egyengető fasori református gyülekezet szüntelenül szívén viseli a gyermekek evangéliumi nevelését.

Újságunk, a *Fasori Harangszó* pedig – a maga sajátos eszköztárával – bekapcsolódik e nevelési folyamatba: tudósításokat, felhívásokat, leveleket, észrevételeket, javaslatokat, tapasztalatokat tesz közzé rendszeresen.

Isten iránti hálával emlékezünk, illetve emlékeztetünk a 2011-ben elfogadott nemzeti köznevelési törvényre, amely bevezette az erkölcsstan új tantárgyat, illetve a helyette választható hit- és erkölcsstan tanítását az általános iskolákban.

Így a 2013/2014-es tanévtől kezdődően nem csak fakultatív, szakkör jellegű hittanórákat tartunk, hanem az órarendbe illesztett hit- és erkölcsstanórákat is – heti egyszeri alkalommal. (Mivel e tantárgy bevezetése felmenő rendszerben történik, az idén az 1. és 5. osztályban, jövőre az 1-2. és 5-6. osztályban tanítjuk.)

Kötelező hit- és erkölcsstanórákat (összesen tízet) hat iskolában tartunk (Bajza utca, Alsóerdősor utca, Hernád utca, Dob utca; Derkovits iskola, Vörösmarty iskola) ebben a tanévben. Fakultatív, szakkör jellegű hittanórát (összesen tizenhetet) pedig öt iskolában, négy óvodában és a gyülekezetben. Ennek érdekében konzultálunk a szóban forgó iskolák vezetőivel, osztályfőnökeivel, egyeztetünk az órarendek kialakításában, részt veszünk a szülői értekezleteken, az iskolák által szervezett és az egyházakat is érintő összejöveteleken; kölcsönösen tájékoztatjuk egymást a ránk bízott gyermekek életéről, körülményei-

ről, előmeneteléről, esetleges gondjairól, nehézségeiről.

Fontosnak tartjuk a szülőkkal, a családokkal történő párbeszéd rendszeressé tételét, mert a leendő első osztályos gyermekek szülei beiratkozáskor minden állami iskolában a két tantárgy – erkölcsstan vagy hit- és erkölcsstan – közül május 20-ig választhatnak. Utóbbi választását azért is ajánljuk, mert az alapműveltség része a Biblia ismerete, és mert a hit- és erkölcsstanórákon szentírási történetek alapján kerülnek elő olyan fontos témák és kérdések, amelyek feldolgozása segítheti a gyermekek eligazodását az élet apróbb és nagyobb dolgaiban. Így egyszerre kapnak ismeretet a Bibliáról és a bibliai történetekről, valamint a keresztyén értékrend alapjaival is megismerkedhetnek. A tanév fő üzenete az elsősöknek így hangzik: „*Isten minden embert szeret és elfogad. Biztonságban lehetünk az Ő tenyerén.*” Ez az üzenet található a hittankönyv címében is: *Isten tenyerén* vagyunk és lehetünk. Ő hív és vár felnőtteket és gyermekeket egyaránt. A hittankönyv képei-
nek segítségével a kicsik vissza tudják idézni azokat a történeteket, amelyeket a hittanórán hallottak. A feladatok és érdekes információk közül azt, amit nem tudnak elolvasni, a szülők, a családtagok segítségével megérthetik.

A következő tanév leendő elsősei még óvodába járnak. Őket, illetve szüleiket ott kellene megkeresni, megtalálni, megszólítani. A gyülekezetünk hatókörében működő tizenkét óvoda közül négyben hirdettetik az evangélium a kicsinyek között. Szeretnénk az örömhírral bejutni a többibe is, hogy megismerjük

őket: a gyermekeket, a nevelőiket, és elmondjuk nekik az iskolával kapcsolatos lehetőségeiket, és mindazt, amit a mi Urunk Jézus Krisztus ránk bízott. Mindezt várjuk is azoknak a gyülekezeti tagjainknak jelentkezését, akik szülőként, pedagógusként, elhívottként érintettek, érdekeltek az óvodai hittanoktatás megszervezésében, végzésében: ajánlják fel segítségüket ebben! Legyen vezérelvünk: „Egy lélekért se érjen vádja téged, hogy temiattad nem látta meg Őt.”

Áldásos közbenjárásuk nyomán szeretnénk elérni, hogy az óvodások szülei érezzék a református hittanoktatás szükségét, és igényeljék is azt. Az alábbiakban közzétesszük a szóban forgó óvodák listáját.

A VI. KERÜLETBEN:

- Fasori Kicsinyek Óvodája; 1068 Városligeti fasor 28.
- Terézvárosi Önkormányzat Kincseskert Óvodája; 1062 Bajza utca 46.
- Terézvárosi Önkormányzat Óvodája; 1063 Munkácsy Mihály utca 10.
- Terézvárosi Önkormányzat Játékvár Óvodája; 1062 Lendvay utca 24.
- Terézvárosi Önkormányzat Szív Óvodája; 1063 Szív utca 6.
- Patrona Hungariae Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium és Alapfokú Művészeti Iskola; 1065 Szondi utca 65.

A VII. KERÜLETBEN:

- Brunszvik Teréz Óvoda; 1074 Rózsák tere 6–7.
- Csicsergő Óvoda; 1077 Dob utca 102.
- Nefelejcs Óvoda; 1071 Nefelejcs utca 62.
- Dob Óvoda; 1077 Dob utca 95.
- Kópévár Óvoda; 1078 Murányi utca 27.
- Magonc Óvoda; 1071 Városligeti fasor 39–41.

A leendő elsősök mellett szólni kell a leendő másodikos, ötödikes és hatodikos kisdíjak és szülei teendőiről. Abból a már működő gyakorlatból indulunk ki, hogy az iskola tanév közben nem változtathatja meg a hit- és erkölcstan oktatására vonatkozó csoportbeosztást. A szülők május 20-ig nyilatkozhatnak e tantárgy felvételének, megtartásának szándékáról a következő tanévre. Arra a kérdésre, hogy tanulnak-e erkölcstanórán előkerülő témákról a hittanos gyermekek, igennel válaszolunk, hiszen a hit- és erkölcstan része az erkölcsi nevelés is. A bibliai történetekhez kapcsolódóan minden évfolyamon szóba kerülnek erkölcs-tan témák (család, barátok, kortárs-csoportok hatása, lelki egészség, testi-lelki tulajdonságok, elfogadás, empátia).

Az ötödikesekkel például – akiknek a tankönyve *Istennel a döntéseinkben* címet viseli – egész tanévben arról beszélgetünk, hogy nem vagyunk egyedül egy döntéshelyzetben sem. Olyan bibliai történetekkel és emberi élethelyzetekkel ismerkedhetünk meg, amelyek megmutatják nekünk, hogy van, Aki tanácsol és vezet bennünket. Isten mindig megmutatja, hogy melyik úton érdemes elindulnunk. Ámde ahhoz, hogy értsük és tudjuk, Rá kell figyelnünk.

Ne legyen játék a szavakkal: mi azokra figyelünk, akik Őreá figyelnek – és róluk írunk e hírmondó hasábjain.

ELÉRHETŐSÉGEINK:

- Tarcza Edit: 30/789-7450;
e-mail: ektid63@gmail.com

TOVÁBBI INFORMÁCIÓS LEHETŐSÉGEK:

- www.reformatus.hu/gyik/hittan
- e-mail: hittan@reformatus.hu

Az egyik iskolában osztályfőnöki órára hívták meg az ott szolgáló katechétát, egy másik iskolában erkölcstanórán vehetett részt az ottani hittanoktató, így egy-egy osztály előtt mondhatták el bizonyágtételüket hitükről. Volt olyan iskola is, amely a karácsonyra készülés jegyében szervezett kézművesdélelőttjén helyet biztosított az egyes felekezetek katechétái által vezetett kézművezésnek is. Itt éneklésre, beszélgetésre is alkalom nyílt Isten nagy kegyelme folytán, ily módon olyan gyermekek is megszólíthatók lettek, akik egyébként semmilyen hittanoktatásban nem részesülnek...

Az egyik óvodában a hittanóra 4-ig tart, igyekszem mindig pontosan kiengedni a gyermekeket, mert nem szeretném a szülőket megbotránkoztatni, mivel sokan sietnek. Anyuka várta Noémit, feljött az emeletre, ahol tartjuk a hittant, és az ajtó előtt állt. Amikor kijöttünk, mondtam az anyukának, nyugodtan jöjjön be az órára, vagy ha sietnie kell, elengedem a gyermeket előbb. Anyuka válasza: „Hát azt nem lehet, mert a hittan mindennél fontosabb Noéminek. Azt a naptárt, amit kapott a kislány hittanórán, minden este lefekvés előtt végig kell olvasni.” A szülőknél még nincs közük az Úrhoz. De Noémi minden este elolvastatja anyukájával a naptáron lévő Igéket! Hát ez nem csoda?

Az első munkafüzet egyik feladata: *Fejezd be a képet, rajzolj a gyerekeknek arcot, majd színezd ki a képet! Rajzold oda magad is a gyerekek közé!* Voltak még helyek a Jézus körül üldögélő gyerekek között.
– Hova rajzold magad? – kérdeztem. Zsombi,

az egyik mozgékony gyermek, aki sokat rajzol (bár többnyire lövöldözős képeket), ragyogó szemmel kitarja a karját: – *Én átölelem Jézust!* És lerajzolta, ahogy öleli Jézus derekát. Ennél közelebb nem is juthatott volna hozzá!

A másik óvodában az egyik kisfiú megkért, imádkozzunk hőesésért. Elmondta, ő nagyon szereti a havat, és hiába várja, nem esik. Imádkoztunk hóért – és hétvégén esett. Következő hittanórán nagy örömmel emlékezett a meghallgatott imádságra, és kérte, hogy köszönjük meg Istennek.

Egy elsős kisfiú kérdezte hittanóra után, ahol éppen a Bibliáról tanultunk:

– *Szerinted az én nevem és életem is benne lesz egyszer a Bibliában?*

– *Abban már biztos nem lesz benne* – válaszoltam –, *de a Bibliában a Jelenések könyve azt ígéri, hogy a Bárány könyvében fel lesz jegyezve a neved* – ha akarod!

A gyereket kiküldte a tanár néni, mert nyomdafestéket nem tűrő megjegyzést tett az órán. A hittanórát a folyosón tartjuk, mert nincs üres terem. A kiküldött gyerek leült hozzánk, és hallgatta Isten Igéjét. Büntetésből áldás fakadt! Már az igazgatóhoz is bement engedélyért, mert annyira szeretne járni hit- és erkölcs-tanra. A törvény nem engedi a vándorlást év közben. Eltelt pár hónap, s ez a gyerek mindig odajön szünetben hozzám beszélgetni. Azt mondta, 6. osztályban ő a hit- és erkölcs-tant fogja választani. Dicsőség a mi Urunknak!

Dévai-Józsa Gábor

HITTANÓRA EGY VII. KERÜLETI ÁLTALÁNOS ISKOLÁBAN

BIBLIAI BARANGOLÁS

2013. november 30-án szombaton az Ószövetséggel ismerkedtünk a Bibliai Barangolás tanfolyamán. Lelkes csapat gyűlt össze, akik majdnem egész nap az Ószövetség történeti vonalával, eseményeivel ismerkedtek.

A Bibliai Barangolásban nem csak megtanuljuk a főbb eseményeket, hanem mindezt játékos formában tesszük, elmutogatjuk. Így könnyebben megjegyezhető. Évek óta nem volt ószövetségi Bibliai Barangolás a gyülekezetben. Most újra megerősödött bennünk, hogy milyen jó és fontos szolgálat ez is.

Sokan úgy tekintenek az Ószövetségre, mint ami túl nehéz számukra. Olyan, mintha egy kígyó akarna egy elefántot lenyelni. Túl nagy falat lenne. Azonban ez nem jelentheti azt, hogy akkor ne akarjuk megérteni, megismerni, naponta a Bibliának nagyobb feléből táplálkozni. Ehhez nyújt nagyon érthető segítséget a Bibliai Barangolás.

Szeretnénk minden évben egy napot az Ószövetségre szánni, és az újszövetségi barangolás beindítása is a tervek között szerepel. Mindenkit hívunk a gyülekezetből, hogy egyszer vegyen részt ezeken az alkalmakon. Áldott következményei lesznek a hívő életére, bibliaolvasására, és közben egy vidám napot tölt együtt a gyülekezet közösségében.

**Somogyiné Ficsor Krisztina
és Szöllőssy Emőke**

A fasori kollégium jövőképe

„Minden lehetséges annak, aki hisz.” (Márk 9,23)

Kollégiumunk – a Csipkebokor óvoda és Julianna iskola – jelentős bővülés előtt áll.

A VII. kerületi önkormányzattól hosszútávú bérletbe kapott Rottenbiller utcai iskolaépület felújított 20 tanterme várja, hogy a kisdiákok elfoglalják új otthonukat. Az iskola részben már itt működik, azonban 2014 szeptemberében a Julianna mind a 8 évfolyama számára itt kezdődik majd az oktatás. Ez lehetővé teszi, hogy az idei tanévtől kezdve 2, a jövő tanévtől kezdve pedig 3-3 első osztályt hirdessünk meg évente. A fenntartó fasori gyülekezet presbitériumának döntése szerint a 2014/2015-ös tanévben angol és matematika fakultációval indulnak az új első osztályok, és reméljük, hogy a következő években ezt akár tagozatként, többletórászámmal együtt hirdethetjük meg az érdeklődőknek. Terveink között felvetődött, hogy egy-egy alsós osztály az igények szerint ún. iskolaotthonos rendszerben működjön majd, ami azt jelenti, hogy napközi helyett a gyerekeknek egész napra – délutánra is – egyenletesen elosztva kerül kialakításra az órarendje.

Hívogató lehetőség továbbá a szülők, gyerekek számára, hogy az iskolaépületben, helyben működik tovább a zeneiskola, a megemelt számú – mindennapi – testnevelésórák megtartására pedig 2 tornaterem fog rendelkezésre állni.

Vizsgáljuk annak lehetőségét, hogy az egyre nagyobb számban jelentkező speciális igényű gyermekek ellátását hogyan tudnánk a jövőben felvállalni, akár külön tagozat vagy tagintézmény formájában. Ennek előkészítésére az iskolavezetés szakmai műhelyt hozhat létre a fenntartó döntése értelmében.

Óvodánk számára szinte a kezdettől fogva szűkösnek bizonyult a hely a jelenlegi villaépület földszintjén a nagyszámú jelentkezés miatt. Mivel idén ősztől minden 3 évnél idősebb kisgyermek számára általánosan kötelezővé válik az óvodai nevelés, így még inkább az igények növekedésére lehet számítani. Nem olyan régen a VI. kerületi önkormányzat tárgyalások során felajánlotta, hogy a Munkácsy utcában, egy felújított villaépületben lehetőséget adna 2 csoportos tagóvoda

„Adja Isten, hogy ne a betegségek vagy a nehézségek, vagy a halálos veszedelem szorítson rá bennünket arra, hogy ezeket a kérdéseket föltegyük magunknak: Ismerem-e Jézust, vagy csak tudom, hogy ki Ő?... Ha bármelyikünket is mardos ma a kétség, hogy én hallottam Jézusról, de én nem tudom, hogy ki Ő valójában, le ne feküdjünk anélkül, hogy ezt a kérdést vagy ezt az imát, hogy ezt a sóhajt el ne mondanánk az ég felé fordulva, hogy Uram, te magad mutasd meg magad, hogy ki vagy... Ha bármelyikünk Jézus közelében meglátja a mocskot, a szenny, amit az élete termelni tud a maga számára és mások számára, ha valaki meglátja, hogy milyen nagy Jézus, hogy ezt eltörölje, de a döntés nem születik meg a szívében, hogy Istennel kívánok ezután együtt élni, hogy Hozzá visszatérek és mindent Hozzá igazítok – akkor mind-ez hiábavaló... Istenhez tartozni, Vele élni – akarjuk-e ezt?”

(Részlet Bruckner Lászlónak az adventi hitmélyítő alkalmon elhangzott bizonyosságtételéből)

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket,
mert ilyeneké az Isten országa.” (Márk 10,14)

Budapest-Fasori Református Kollégium Csipkebokor Óvodája

felvételt hirdet a 2014/2015-ös nevelési évre
óvodás korú gyermekek számára.

Sok szeretettel várunk minden kedves családot!

Cím: 1071 Budapest, Városligeti fasor 7., valamint 29. szám.

Érdeklődni és jelentkezni lehet a csipkebokor@fasor.hu
email címen, a www.fasor.hu/csipkebokor honlapon,
vagy a 06-1-322-1933-as telefonszámon.

működtetésére. Emellett pedig 2014. január 1-jétől a tulajdonunkban lévő Julianna iskola-épület megürült földszintjén beindítottuk 4. óvodai csoportunkat, így már több mint száz kisgyermeket bíznak pedagógusainkra a szülők naponta. Szeretnénk elérni, hogy hosszú távon legalább 6 csoporttal működhessen a Csipkebokor óvodánk, így biztosítva, hogy évente akár 2-2 osztálynyi gyermek kollégiumunk keretei között, a Juliannában kezdje meg tanulmányait.

Távlati terveink között szerepel, hogy a középiskolás korosztály számára is biztosítsunk továbbtanulási lehetőséget. A közös gondolkodás során elvetésre került a gimnáziumi nevelés, mivel ebből túlkínálat van Budapesten. Ugyanakkor alig van egyházi szellemiségű, érettségít és szakmai végzettséget egy-szerre nyújtó szakközépiskola. A szakmai tervezés során felmerült egy közszolgálati szakközépiskola létrehozásának gondolata, amely a közigazgatás számára adna középfokú (OKJ) végzettségű közalkalmazottakat, köztisztviselőket, illetve egy diplomás közszolgálati életpálya első fokozatának lenne tekinthető.

Az előkészítő szakmai tárgyalásokat megkezdjük az illetékes minisztériumokkal.

Összefoglalva azt mondhatjuk, hogy kollégiumunkban keresztyén szellemiség és elkötelezettség mellett, szeretetteljes alma materben magas pedagógiai és szakmai színvonalú nevelést és oktatást kívánunk nyújtani a felnövekvő új generációk számára.

Mindezek szép tervek, amelyeknek a gyermekeket vállaló, vagy épp már kisgyermekes családok bizonyára örülnek – nem véletlen, hogy vidékről bejáró nebulója is van a Juliannának. Azonban más gyülekezeti tagok joggal kérdezhetik: *miért kell a fasoriaknak állami köznevelési feladatot átvállalniuk? Talán nincs elég feladatunk a misszióban?* Nos, a gyülekezet vezetése, teljes egyetértésben a presbitériummal, épp a misszió kiemelt lehetőségét látja abban, hogy az óvodán, iskolán keresztül új családokat, felnőtteket és gyermekeket tudunk elérni Isten üzenetével.

Ezért tehát kérjük, hogy imádságaik közben gondoljanak az idejárom diákokra, adományaikkal erejükhez mérten támogassák fenntartói feladatainkat. „Cserébe” óvodánk és iskolánk életéről továbbra is állandó rovatban szeretnénk beszámolni negyedévente a *Harangszó* hasábjain.

Bruckner László
intézményügyi gondnok

Segítség a juliannás családoknak

Mindig az egyik legnagyobb örömöm volt, hogy Julianna iskolánkban nem csak tanítói munka folyik, hanem az itt dolgozóknak van erejük és figyelmük a családokra is. Az is bőven elegendő feladat lenne, hogy tanítanak – sokszor magas óraszámban. Felkészülni az órákra, iskolai programokra, külön foglalkozni a különböző hiányokkal küzdő gyerekekkel. Azonban az Úr Jézus még arra is ad erőt, hogy a gyermekek lelkével törődjenek. Fontos számukra, tudják, hogy milyen sok család van nagyon nehéz körülmények között. A gazdasági vezetőnknek is van füle arra, ha valakik nagyon rossz anyagi körülmények között vannak. Ezért jutott el hozzám, hogy vannak családok, akiknek az ebéd kifizetése is nagy gond. Betegségekkel küzdő szülők, kicsi albertletben zsúfolódó családok, édesanya, aki hetekig az utcán aludt... Nem kell messzire menni, ha segíteni akarunk. Segítsünk azoknak, akik itt vannak a kollégiumon belül, és akiket ismerünk!

Ezt a felhívást továbbadtam pároskörös, mamakörös családoknak. Többen is jelentkeztek, hogy segítenek. Kifizetik rendszeresen az ebédet, támogatnak egy családot, karácsonyi ajándékot vettek a gyerekeknek, akik aligha kaptak volna. Mindezt névtelenül teszi többnyire. Ha az újság olvasásakor indít Isten még valakit, hogy támogatóként jelentkezzen, akkor örülünk neki. Jó lenne, ha az iskolánk, óvodánk így is a gyülekezet intézménye lenne, hogy minél teljesebben támogathassuk az itt lévő rászorulókat.

Egy másfajta támogatásról is be kell számolnom. Ez a családok lelki építése, erősítése. Folyik ez a munka minden gyülekezeti istentiszteleten, pároskörökön, bibliaórákon, az Ige közelében. Azonban egy éve egy új for-

mában is jelen van a gyülekezetben a családok, házasságok lelki mélyítése, mégpedig a keresztyén családterápia által. A családterápia egy jó eszköz arra, hogy önismeretre jussunk, meglássuk az elakadásainkat a gyermeknevelés, párkapcsolatunk, életciklusváltásaink során. Ha keresztyének a terapeuták, akkor imádsággal, Igével, és a megtanult ismeretekkel indulnak a közös családi beszélgetésekre. Milyen jó, hogy vannak családok, akik nem feladni akarják a családi életüket, válni, lezárni, hanem segítséget kérnek a továbblépéshez. Ha elköltöztek, akkor dolgoznak azon, hogy visszaköltözhessenek. Ha a gyermek ujjaköré csavarja a szülőket, akkor szeretnének szembenézni az okokkal. Vagy ha problémák vannak az iskolában, akkor családiról keresik a megoldást. Álljon itt egy család néhány sora befejezésül: *„Mi családterápiára járunk a férjemmel. Az évek során szép lassan elmentünk egymás mellett, de úgy döntöttünk, szeretnénk rendbe hozni kapcsolatunkat. Alkalmanként 1,5–2 óra hosszát vagyunk együtt, ahol a Bibliában megjelenő házaspárok megismerésével, vizsgálatával próbáljuk megismerni önmagunkat, és kapcsolatunk hibáinak forrását. Imádságokkal és beszélgetéssel próbálunk túllenni a problémákon. Minden alkalommal feltöltődve, Isten áldásával felvértezve hagyjuk el a templomot.”* Ha Isten indít bennünket, kapcsolódjunk be! Örömmel készsülünk a nyárra, ahol a gyerekekheteken, családok és házasság gondozó heteken kiteljesedhet a családok segítése. Vajon komolyan vesszük-e, hogy építeni, ápolni kell a kapcsolatainkat a gyermekeinkkel, párunkkal ahhoz, hogy tartós legyen?

Somogyiné Ficsor Krisztina
intézeti lelkész

BOROS ISTVÁN (1922–2014)

Tenkén született hétgyermekes család ötödik gyermekeként. Már fiatalon hitbéli nevelést, tanítást kapott. A cipésszakmát tanulta ki, amelyben dolgozott is, majd tanította is szakmáját. 1980 óta a fasori gyülekezet tagja, majd hamarosan presbitere lett. Súlyos betegsége miatt a Schweitzer-otthonba került 2013 őszén, de még ekkor is erejéhez képest jelen volt az istentiszteleteken. Decemberben már nagyon legyengült állapotban, de örömmel volt közöttünk az idősök adventi délutánján. Gyermekkorában tanult verset szavalt el a jelenlévőknek tisztán, érthetően, csodálatos memóriával. A *Tiszteletes* című vers volt, amellyel búcsúzott lelkipásztoraitól, gyülekezetétől, szeretteitől. Ez a jelenlévőknek sokáig emlékeztető, meghitt pillanat marad. A karácsonyt még gyermekei között tölthette, majd kórházba került, ahonnan idén január 15-én hazatért megváltó Urához.

„Az iskolaévek után Budapesten a Kálvin téri református egyházközség diákonthonába kerültem, mint kifutó-rakodó munkás dolgoztam, közben leérettségiztem. Jött a háború, egy munkaszolgálatosnak dobott cigarettásdoboz miatt majdnem hadbírótság elé állítottak, de Isten megmentett. A fronton a halál torkában is Ő óvott, sok lövedék mellettem robbant. A templomnak köszönhetem, hogy nem kerültem hadifogságba. Az egyik Kálvin téri lelkész azt mondta: »Fiam, bejössz velem a tanítóképző főiskolára, ha ott van az én igazgató barátom, akkor nyert ügyed van.« És csodálatos volt az Isten akarata: ott volt, és felvettek. Megszerkeztem a diplomát, matematikatanár lettem. Állást kaptam. Sokat kellett dolgozni, az embereket szeretni, a fiatalokat jóra irányítani. Családommal a templomot sosem hagytuk ki. Csodálatos élmény, Isten kegyelme: hogy én, a szegény falusi gyerek később meghívhattam az édesapámat, aki özvegyen élt a szülőfalumban. Olyan boldog és büszke volt a fiára. Két gyermekem van, fiam és leányom, neki négy gyönyörű gyermeke, szépek, okosak, tanulnak becsülettel, meglátogatnak, tisztelnek. Az egész életemet a Jó Isten segítette, és ma is, mindennap megköszönöm.”

VAJNA ISTVÁNNÉ szül. DR. ABOD MARGIT (1912–2014)

Nagy ajándék, hogy köztünk lehetett Vajna Istvánné Margit néni, aki márciusban halt meg 102 éves korában. Egy évvel volt idősebb, mint a templomunk. Magyarország legidősebb gyógyszerésze volt, és csodálatos példa a keresztyén életre. 80 éven keresztül, egyetemistaévei óta aktív, hűséges tagja gyülekezetünknek, 70 évvel ezelőtt kötött házasságot templomunkban. Példa volt szelídsége, alázata, hűsége, hosszútűrése, adakozása, a Szentháromság Isten iránti szeretete. A Biblia az utolsó pillanatig ott volt a betegágya mellett, mindig úgy kezdte a napot, hogy egy órán át olvasta. Ő a következő mondattal búcsúzott centenáriumi könyvünkben megjelent bizonyágtételében a gyülekezettől: „Szívből kívánom, hogy a 100 éves templomban még számtalan sok évben tudjon elhangozni Isten Igéje.”

A FELFRISSÜLÉS ÁLDOTT LEHETŐSÉGEI 2014 NYARÁN

• GYÜLEKEZETI HÉT – Kecskemét, Emmaus-ház, 2014. június 16–20.

Minden felnőtt gyülekezeti tagot hívunk, házaspárokat, egyedül érkezőket (ide gyermekeket nem), hogy együtt megelevenedjünk hitünkben. Csodálatos alkalom arra, hogy tanyasi környezetben, jó levegőn testileg is felüdüljünk. Ennél még fontosabb, hogy lelkileg megújuljunk. Egész nap Isten légkörében, az Ő Igéje közelében lehetünk együtt a gyülekezeti tagokkal. Mindez erősíti egymással és Istennel a kapcsolatunkat. Gyülekezeti életünk építő, áldott alkalmai ezek évről évre.

• IFJÚSÁGI HÉT – JÁNOSHALMA, 2014. július 6–12.

Az idei nyáron a középiskolás fiatalok Jánoshalmán vesznek részt ifjúsági héten. A hét során kiemelt helyet kapnak az egyéni csendességek és a közös igei alkalmak. A délutánt játékok, filmnézés vagy kirándulás fogja színesíteni. Minden középiskolás fiataalt szeretettel várunk, aki lelki feltöltődésre vágyik!

• FIATAL FELNÖTTEK CSENDESHETE – SIMONTORNYA, 2014. július 20–25.

Minden 25 és 40 év közötti fiataalt várunk Simontornyára gyönyörű, vidéki környezetbe. Dél-előtt és este igei alkalmak, délután sportolás, városnézés, vártúra, közösségi játékok. Bővebb információ és jelentkezés az ecsediana@gmail.com e-mail címen.

• GYERMEKEKNEK KINCSEKESŐ HÉT I–II. – TAHI, Isten Tábora

Kicsiknek 2014. július 21–25. • Nagyoknak 2014. július 25–29.

Várunk minden gyermeket leendő első osztályostól kezdve 3. osztályosig a kicsik hetére (július 21–25.), 4–6. osztályt végzőket a nagyok hetére (július 25–29.). A gyerekek szép környezetben, a Duna partján sok szerető ifissel és pedagógussal tölthetnek el öt napot. Sok vidám szabadidős, közösségformáló játék és program mellett a Biblia kincsei hullanak a gyermekek szívébe, mely nagy áldássá lesz számukra. A világ sokféle hatásával szemben nagyon fontos, hogy egy ilyen lelki héten a gyerekek is feltöltődjenek Isten üzenetével, útmutatásával, és örök kincsekkel teljen meg a szívük. Az idei, jubileumi (20. év) táborunknak lesz egy olyan napja is, amikor mindkét korosztály táborozói együtt lesznek, és sok tartalmas, vidám élményt élhetnek át így együtt is.

• IFJÚSÁGI HÉT – TENKE (RO), 2014. július 26. – augusztus 1.

A Nagyífi tagjai (18–25 évesek) idén a romániai határ túloldalán fekvő, partiumi Tenkén rendezik meg hitmélyítő hetüket. Az egyéni és közös igetanulmányozás mellett szeretnénk kapcsolatot építeni az ott élő magyar reformátusokkal, hogy egymás hite által épülhessünk, és megismerkedni a környék gazdag református örökségével. Jelentkezési határidő: március 20.

• CSALÁDOS HÁZASSÁGGONDOZÓ HÉT – BALATONSZÁRSZÓ, 2014. AUGUSZTUS 4–9.

Párkapcsolatunkat, családi életünket, gyülekezeti közösségünket építhetjük ezen a héten. Szeretnénk kétszázan lenni, mert akkor mi használhatjuk egyedül a gyönyörű tábor a Balaton közelségében. A gyermekeknek külön program van a délelőtti és esti alkalom alatt. Délután együtt lehet a család. A hét szervezői: a Somogyi és a Tolnay házaspár.

• KONFIRMANDUSHÉT – TAHI, Isten Tábora, 2014. augusztus 11–16.

Azokat a 7. és 8. osztályos fiatalokat várjuk, akik részt vettek a tanév során a konfirmációi órákon. Ez a hét a konfirmáció része! Cél, hogy hitünkben, fogadalmukban, gyülekezethez való tartozásukban megerősödjenek. A lelküket, testüket Isten üzenete, a jó közösség, kirándulások és a sok közösségi program építi.

• GYÜLEKEZETI CSALÁDOS HÉT – TAHI, Isten Tábora, 2014. augusztus 18–23.

Hívjuk szeretettel a családosokat, gyülekezeti tagokat. Jöhetünk egyedül, vagy apa a gyermekekkel, anya a gyermekekkel, vagy együtt a család. Cél, hogy hitünkben, családi kapcsolata-

inkban, házasságunkban, gyülekezeti élményekben erősödünk. A gyermekekkel külön foglalkozunk. Gyönyörű természeti környezetben, lelki tanítással, közösségi programokkal várunk mindenkit!

• **GYERMEKEKNEK NAPKÖZIS ANGOL TÁBOR – FASOR, 2014. augusztus 25–30.**

Tapasztalt angoltanárok és lelkes segítők várják szeretettel az általános iskolás korú gyerekeket, függetlenül attól, hogy tanultak-e angolul vagy nem. A játékos – részben bibliai – angol-foglalkozások tudásszint szerinti csoportokban zajlanak. Tanuláson kívül természetesen sok játék, sport, kézműves foglalkozás, éneklés, filmnézés is lesz. Mindezek által a résztvevők sok élményt szerezhetnek, és Istenhez is kötődő nyelvtudással lesznek gazdagabbak.

Heteinkre, kérjük, legkésőbb április végéig adják le jelentkezésüket!

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- **December 6.:** A Julianna iskola tehetséges diákjai hangversenyt adtak templomunkban.
- **December 8.:** Presbitériumunk küldöttsége megkoszorúzta Laky Adolf sírját a Fiumei úti sírkertben. Délután az Erkel Ferenc Vegyeskar és Pálúr János orgonaművész testvérünk adventi hangversenye volt templomunkban.
- **December 14.:** Randy Mayfield, a Nefelejcs Gyermekkórus és a Solia Gratia gyülekezeti kórus adventi kórushangversenyének adtunk helyet.
- **December 15.:** Elkészült „...a templomnál is nagyobb van itt” című gyülekezeti és templomtörténeti könyv, melyet átadhattunk a gyülekezetnek.
- **December 16.:** Gyülekezetünk nyugdíjasainak karácsonyi szeretetvendégséget rendeztünk.
- **December 22.:** Gyülekezeti családi karácsonyi napot tartottunk.
- **December 22.:** Pataki András Dávid lelkipásztor a Pasaréti Gyülekezetben ifjúsági csendesnapon szolgált.
- **Január 15.:** Elhunyt Boros István tiszteletbeli presbiter testvérünk. Február 7-én templomunkban búcsúztattuk őt.
- **Február 2.:** Zenés áhítatunk keretében Csákány Marianna énekesnő volt vendégünk Kárpátaljáról, Igét hirdetett Végh Tamás lelkipásztor.
- **Február 15.:** Zenés áhítatunkon Marci Mariann, David Danel és Rajk Judit voltak vendégeink.
- **Február 22.:** Az idegenvezetői világnapon megnyitottuk templomunk kapuit az érdeklődők előtt.
- **Február 22.:** Táncestet tartottunk a Julianna iskolában, melyen sok fiatal és idősebbek is részt vettek. Ezzel az új kezdeménnyel a Szabó Imre esperes idejében megkezdett református bál hagyományát szeretnénk folytatni.
- **Február 24–28.:** *Teljes mértékben az Ő tetszésére* címmel hitmélyítő hetünkön Somogyi Péter elnök-lelkész hirdette az Igét.
- **Március 1.:** *Érett férfiak* címmel férficsendesnapot rendeztünk.
- **Március 2.:** Zenés áhítatunkon Kovács Zalán vezetésével a Cantores Ecclesiae fúvós együttes hangversenyét élvezhettük templomunkban.
- **Március 8.:** „Jézus és a Lélek párbeszéde” címmel J.S. Bach kantárákat hallhattunk a Savaria Barokk Zenekar előadásában.
- **Március 9.:** Újra elindítottuk a Kereszt-Kérdések tanfolyamot.
- **Március 23.:** Ünnepi istentisztelet keretében tettek hitvalló fogadalmat felnőtt konfirmáló testvéreink.

„Uram, hogy lássak...” (Mt 18,41)

Alsó tagozatos koromban elkezdett romlani a szemem. Évről évre, folyamatosan egyre rosszabb lett a látásom. Bár nem vakultam meg, de 18 éves koromra, amikor megállt a folyamat, a saját szememmel már csak foltokat láttam. A világ egy része, bár talán már nem is emlékeztem rá, de elveszett számomra. Aztán egy napon, amikor először próbáltam kontaktlencsét viselni, hirtelen visszakaptam a látásom. Úgy tűnt, minden rendeződött, ismét jól láttam. 15 évig minden rendben is ment ezen a téren, nem is foglalkoztatott igazán. Megszokottá vált, pedig a természetesnek vélt dolgokról akkor tudjuk meg igazán, mennyire hálásnak kellene lennünk értük, amikor hirtelen elveszítjük őket. Én is szinte egyik napról a másikra vesztettem el újra a látásom. Mint derült égből a villámcsapás, úgy ért engem, hogy amit – tévesen – természetesnek gondoltam, többé már nincs. Úgy tűnt, hogy az eszközt, mely az éles látást garantálta, nem bírta tovább a szemem.

Komoly kérdéseket vetett ez fel, melyek teljesen felforgatták a megszokott világomat. Látás nélkül nem igazán tudtam közlekedni, ami pedig létfontosságú volt a munkámhoz. Hogyan fogom így eltartani a családomat? Rövid ideig újra megpróbálkoztam a szemüveggel, de minden nap kínszenvedés volt. Az útkeresés közben a szemműtét is felmerült, bár ettől mindaddig irtóztam. Aztán kényszerűségből elkezdtem utánajárni, és legnagyobb meglepetésemre annyira pozitív és biztató dolgokat találtam róla, hogy nem is igazán gondolkodtam sokáig: belevágtam. Az előzetes kontrollvizsgálatokon minden rendben volt, az orvosok teljesen magabiztosak voltak, és ez engem is megnyugtatót: már csak idő kérdése, és újra látni fogok

a saját szememmel. Persze a műtét eredményét nem volt lehetséges teljes biztonsággal előre megjósolni, de én a tapasztaltak alapján teljes gyógyulásra számítottam. Feleségem még fel is róta nekem a műtét napján, miközben a klinikára vitt, hogy miért nem izgulok jobban, mégiscsak a szememről van szó. Nem tettemem, tényleg szinte semmifajta izgatottság nem volt bennem, teljesen biztos voltam benne, hogy minden a legnagyobb rendben lesz.

A műtét előtt aztán megkezdődött a mélyrepülés. Szinte felfoghatatlan sebességgel kezdett a talaj kicsúszni a lábam alól. Az utolsó kontrollvizsgálat kezdetén az operálást végző doktornő, amikor először meglátott, teljesen el volt képedve. Hitetlenkedve nézett rám, és teljesen bizonytalan volt, hogy egyáltalán el tudja-e végezni a műtétet, mert a szemeim állítólag olyan mélyen ülnek. Arra tisztán emlékszem, amikor azt mondta: *„Végül is az egyetlen módszer, hogy kiderítsük, hogy sikerülhet-e, az, hogy megpróbáljuk...”* Egyáltalán nem volt biztató, hiszen az én látásommal fog „próbálkozni”... Az már csak hab volt a tortán, hogy szerinte amúgy is csak látásjavítás történhet, tekintve a dioptriák számát, és bár sokkal jobb lesz a látásom, mint volt, de biztosan nem tökéletes.

Sok minden futott át az agyamon, komolyan elgondolkodtam azon, hogy vajon tényleg ez-e az én utam. Aztán végül is úgy döntöttem, hogy ha már itt vagyok, akkor végigcsinálom, lesz, ami lesz. Eszembe jutott a vak története Jézussal. Az Úr kérdése elég egyértelmű volt: *„Mit kívánsz, mit tegyek veled?”* (Mt 18,41). Mennyivel más, semmi nyoma bizonytalanságnak vagy próbálkozásnak, hiszen Jézusnak semmi se volt lehetetlen, és ma

sem az. A műtőben fekvé volt valamennyi időm egyedül, mialatt az orvosok előkészültek. Nem tudom, mennyi lehetett, de egy örökkévalóságnak tűnt, mintha csak az ítéletre várnék: már semmit sem tehettem, már nem volt visszaút, és tökéletesen tudatában voltam, hogy innentől kezdve nekem aztán már se beleszólásom, se ráhatásom nincs a dolgok menetére. Fura, de mintha az újjászületés élményét éltem volna át: abban sem volt semmi szerepem, mindent Isten vitt végbe az elejétől a végéig – tökéletesen. Milyen nagy kiváltság ez, még elrontani sem tudtam. Nem maradt már semmi, csak Isten, én és az imádság. Bár nagyon szívesen feleltem volna én is, mint a vak: „Uram, hogy lássak”, de csak annyit tudtam mondani: „Uram, legyen úgy,

ahogy te akarod, hiszen Neked úgyis sokkal jobb terved van, mint nekem.”

Aztán jött a műtét, csak vártam, hogy megtörténjen, aminek kell. Másnap reggelre, amikor az első kontrollra mentem vissza, már éreztem, hogy azért olyan rosszul nem alakultak a dolgok, mert igencsak élesen láttam. A vizsgáló orvos is meg volt lepődve, hogy milyen jól sikerült a műtét. Mit mondhatnék erre? „Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg. Ne legyetek tehát hozzájuk hasonlók, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.” (Mt 6,7–8). Egyedül Istené legyen a dicsőség!

Kajári Zoltán

A BIBLIASZÖVETSÉG BUDAPESTI BIBLIAISKOLÁJA FELVÉTELT HIRDET SZEPTEMBERBEN INDULÓ KÉPZÉSÉRE

Szeretettel várjuk azok jelentkezését, akik vágnak arra, hogy jobban megismerjék Jézus Krisztust, és szeretetből szolgálják Őt munkahelyükön, családjukban és gyülekezetükben.

A 2 + 1 éves képzésünket szeptembertől júniusig minden hónap második szombatján tartjuk Budapesten.

Jelentkezési határidő: 2014. május 31.

Az oktatás tematikája: 1. év: Ó- és Újszövetség (bevezetés, bibliaismeret, kortörténet); 2. év: Bibliakateológia (a Biblia egységes üzenetének kibontakozása), dogmatika (a keresztyén hit rendszerbe foglalva), etika (keresztyén élet normái), hermeneutika (írásmagyarázat módszere), gyakorlati keresztyénség; 3. év: gyülekezeti élet (bibliai tanítás a gyülekezetről, és az egyes gyülekezeti szolgálatokról), lelkigondozás, apologetika (keresztyénség és a többi világnézet), evangelizáció (hitünk továbbadása másoknak)

Jelentkezés és további információ: www.bpbibliaiskola.hu

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról (11. rész)

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Káténak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapja kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebb-ről, majd a második, a harmadik, a negyedik Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapjával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a kilencedik Úrnapjától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre.

Most olvassuk el a tizedik Úrnapja kérdéseit és feleleteit.

Micsoda az isteni gondviselés?

Istennek mindenható és mindenütt jelenvaló ereje, mely által mennyet és földet, minden teremtménnyel egyetemben, mintegy saját kezével fenntart és úgy igazgat, hogy fák és fűvek, eső és szárazság, termékeny és terméketlen esztendő, étel és ital, egészség és betegség, gazdagság és szegénység, szóval minden, nem történetesen, hanem az Ő atyai kezéből jön.

Mit használ nekünk Isten teremtetői munkájának

és gondviselésének megismerése?

Azt, hogy mindennemű viszontagságban tűrők, a boldogságban háládatosak, a jövőt illetőleg

pedig a mi hűséges Istenünk és Atyánk iránt jó reménységben legyünk afelől, hogy az Ő szeretetétől semmi el nem szakíthat minket, mivel minden teremtmény annyira az Ő kezében van, hogy az Ő akarata nélkül semmit sem tehet, de még csak meg sem mozdulhat.

A mi időnkben is sokan szeretnék megfejtetni a mindenség mindenféle titkát, meghatározni eredetének forrásait, életidejét, kikutatni használhatósága mértékét, öröklétét vagy végét. A kutatások olykor igen mélyrehatóak, de legtöbbször hiábavalóak. Főleg azért, mert nem hajtanak térde az Alkotó előtt, olykor nincs is a szívéikben semmi hála azért, ami készen van. Pedig ahol Isten egybeszerkesztő munkája folyik, ott Isten országa épületköveivé válunk – miközben az épület szép rendben rakattatván növekedik szent templommá az Úrban. Mindez Isten gondviselésének és a bennünk támasztott megigazító hitnek világába tartozik. Hit által érti meg az ember a számára fel nem fogható titkot, hogy az, amit mi világmindenségnek hívunk, mint látható világ a láthatatlanból állt elő. A teremtés a semmiből való alkotás, a gondviselés pedig a már meglévőnek a megtartása: Istennek az az ereje, amellyel a világ, az élet természetes rendjébe belenyúl, és azokat egy másik irányba átváltja. Sok bibliai történet tanúskodik minderről.

A József-ről szólóban például ezt olvashatjuk: „Ti gonoszt terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa.” (1Móz 50,20). A József-történetnél szebben talán nem is lehet a gondviselésről beszélni. Ez a gyönyörű novellafüzér

megmutatja a csupa gonoszság sikeres átváltását: Isten belenyúl a világtörténelembe, Egyiptom életébe, a népe életébe. Aztán ezeknek folytatásaként ismerhetjük meg Isten újabb beavatkozását az első „Mózes-kosártól” az égő csipkebokorig tartó, és az azt követő történetekben (2Móz 1–5). Különös, hogy a fáraó lánya megkönyörült a gyékénykosárba tett síró kisfiún, s elhatározta, hogy megmenti és örökbe fogadja őt. A gyöngéd női szív nemesebb érzései feledtették a kegyetlen apai parancsot – és ezeket az érzéseket használta fel a gondviselő Isten az Ő választottjának megtartására.

Egy későbbi – még őszösvetségi – eseménysort idézve Dániel és barátai helytállásának, hűségének felvillantása mellett rácsodálkozhatunk az isteni gondviselés megannyi jelére és következményére: a pogány király megismeri, megszereti, tiszteli Izráel Istenét, és élő Istennek nevezi Őt...

Újszövetségi példák sorában hamar szemünkbe tűnhet az ötezer ember megvendégléséről szóló történet – annál is inkább, mert ez az Úr Jézus egyetlen olyan csodatétele, amelyet mind a négy evangélista lejegyzett. János szerint egy kisfiú adta az Úr kezébe a maga szerény ajándékát. Ésrevette mások szükségét, és bátran adott – jézusi lelkülettel. Jézus vendégsége az úrvacsorára is emlékeztet bennünket, hiszen az Ő asztalközössége életközösséget is jelent mindazokkal, akiknek testi és lelki szükségleteiről gondoskodni akar napjainkban is. Egy másik eset: a fogoly Pál Málta szigetére vetődik, prédikál, és közben egy mérgeskígyó megmarja. Ámde ő lerázza a kígyót, és folytatja a prédikálást (Apostolok Cselekedetei 28,1–6). Lám: Isten beavatkozik a dolgok menetébe! Persze a gondviselés nem azt jelenti, hogy Isten lépten-nyomon beavatkozik. Nagyon sokszor nem avatkozik be. Ez az embereket meghökkenti, sőt gyakran

elvezet oda, hogy nem hisznek többé. De hát a gondviselés titka az, hogy van, amikor beavatkozik Isten, és van, amikor nem – az utolsó szó úgyszólván az Övé. Gondviselésének jele az, hogy az ember számára mindent előkészített. Ily módon elvárja az embertől, hogy „művelője és őrizője” legyen a természetnek, amelybe helyezte. Isten a gondviselő szeretet felelősségét tehát már a teremtésben megosztotta az emberrel. Noha az ember nem igazán gondos sáfára a rábízott életnek – eljátszotta azt a lehetőségét, hogy a gondviselő Isten felelős társa legyen –, Isten mégsem szűnik meg gondviselő Isten maradni (a Noéval kötött szövetség tulajdonképpen a gondviselés szövetsége). Az embernek pedig továbbra is nagy felelőssége van abban, hogy tegyen meg mindent, ami szükséges magáért, életéért, egészségéért, boldogulásáért – a védőoltástól a gyógyszereken át a rendeltetésszerű életvitel kialakításáig. A fent idézett példásor sem egyszerű ellentétpárok egymás mellé helyezése, hanem olyan pólusok sora, amelyek között ott lüktet a teremtet világ és az egyes ember élete. A mindenség szívszorító közelségbe jön az egyszerű szópárokban, és érzékelteti a gondviselő Isten figyelmes gyöngédségét teremtményei iránt. Az a bizonyosság, hogy „minden az Ő atyai kezéből jön”, megszabadít bennünket a sorsszerűség rabságától, az aggodalmaskodástól, a babonák béklyójától, az emberektől való félelemtől, derűssé és hálássá tesz, és reménységet ad minden körülmények között.

A „Mit használ nekiünk...?” kezdetű kérdésfelvetés kilencszer fordul elő a Kátében. Ez a pedagógiai mesterfogás Olevianustól származik. Nem anyagiasságra, haszonlesésre és nyeresztkedésre akar ösztönözni a kérdés, hanem azt szeretné megértetni, hogy a keresztyén hittel való foglalkozás és a benne való elmélyülés nem kidobott idő, nem hasz-

navehetetlen foglalatosság, és nem elpazarolt erőfeszítés. Jelen esetben Isten teremtő és gondviselő munkájának közösségi hasznára mutat rá. A gondviseléstudat hasznát három tanácsban adja elénk a Káté. Először: legyünk türesek a vizontagságokban. A bajok idején tanúsított türelmetlenség, azonnali megoldások hajhászása, kapkodás – mindig megbosszulják magukat. Másodszor: legyünk háládatosak a boldogságban. Jómódban hamar elvékonyodik, sőt feledésbe megy a hálaérzet. Az Isten gondviselésének, a kapott jótéteményeknek a számontartása erősíti az ember hálátudatát. A harmadik gondolat a jövőre tekintve azt tanácsolja: a reménység éltesen. Az Úr Jézus helyi beszéde és pél-

dázatai aggodalomozlató, reménység-növelő biztatások – a gondviselő Atya nem feledkezik meg a jövőben sem övéiről: nem csak jót tesz, hanem még jobbat készít.

Minden az Ő kezében van – az Ő keze világteremtő, emberalkotó, szabadító, sorsfordító és biztonságot adó kéz (mégis: mi hányszor kapkodunk más kéz után, és csalódunk végül). Az Istenre hangolt élető embernek fontos „az Atya keze”, amely táplálékot és megélhetést ad, intést és jutalmat, védelmet és igazságot.

Mindent az Ő kezéből vegyünk, és mindent az Ő kezébe tegyünk le!

Szerkesztette:
Dévai-Józsa Gábor

ÚTON AZ ISKOLA FELÉ

Novembertől kezdve nagy munka folyt a Julianna iskola A épületének földszintjén, hogy január 6-ra elkészülhessen a Csipekebokor óvoda negyedik csoportjának helye. Az új csoportszobát az iskola-előkészítő Napraforgó csoport foglalta el *(helyükre az óvoda épületében a most induló Bárányka csoport került)*. Istennek hála közel 100 gyermekkel kezdtük a 2014-es esztendő.

Egyelőre ugyan külön kellett válnunk, kiszakadtunk az óvis nyájból, de nagyobb teret kaptunk, szép új bútorokat.

Kedves Gyerekek!

Nemsokára ismét húsvét ünnepére készülünk. Ahogy gondolkodtam, hogy mit is tegyek be a Nektek szóló rovatba, kezembe került az a kép, ami az első feladatotok lesz. Ennek a „címe” elgondolkodtatott. Mi a különbség, ahogyan a Jézusban hívők és a Benne nem hívők ünneplik húsvétot? Egyáltalán ünnep számukra? Mit ünnepelnek? És vajon Ti mindannyian tudjátok, hogy mire emlékezzünk a nagyhéten és húsvétkor? A mostani újságunkban az ünnepkör egyik első mozzanatával kapcsolatban lesznek feladataitok, de ha nem vagytok biztosak a folytatásban, nyugodtan kérdezzétek meg nagyobb testvériteket, szüleiteket, nagyszüleiteket, vagy keressétek ki a Bibliában!

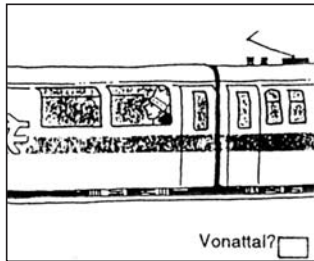
Kívánom, hogy lássátok, értsétek meg: mit ünneplünk ilyenkor mi, Istenre figyelő, hívő emberek, és legyen számotokra is igazi ünnep húsvét!

Szeretettel: **Zsó néni**

1. Mi a különbség?

2. Mit gondolsz, hogyan utazik egy király?

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: gyermek-istentisztelet
5 korcsoportban

1. csoport 3–5 évesek,
 2. csoport 5–7 évesek,
 3. csoport I–II. osztály,
 4. csoport III–IV. osztály,
 5. csoport V–VI. osztály,
- gyermekmegőrző szolgálat:
3 éves korig

Kedd de. 10 óra: bibliaóra

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra,
du. 6 óra Nagyífi bibliaóra
18–25 éves korig,

Csütörtök du. 3 óra: gyülekezeti bibliaóra

Péntek du. 5 óra: Kisífi bibliaóra
konfirmációtól 18 éves korig
du. 1/2 7 óra: fiatal felnőttek köre

Minden hónap utolsó péntekjén

du. 6 órákor összevont közös bibliaóra

Minden hónap első vasárnapján

du. 5 órákor Zenés áhítat

Gyülekezeti hittanórák és konfirmációi órák
hét közben korcsoportok szerint

Gyülekezeti imaközösség

minden hónap 2. vasárnapján reggel 1/2 9 órákor

Minden hónap második vasárnapján

istentisztelet után Teaház

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi-bibliaóra** minden hó 2. keddjén
du. 6 órákor
- **Családosok párosköre** minden hó 3. péntekjén du. 6–8 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Fiatalok párosköre** minden hó 2. szombatján du. 5 órákor
- **Baba-mama kör** minden hó 1. és 3. csütörtökjén de. 1/2 10–1/2 12 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Női imakör:** minden hó 2. és 4. péntekjén
du. 1/2 7–8 óráig.
- **Női kör** minden hó 2. szombatján
du. 4–6 óráig
- **Párápoló tanfolyam** minden hó 1. hétfőjén
du. 6 órákor

NAGYHETI ELŐKÉSZÍTŐ ALKALMAK

Április 16–17-én, szerdán és csütörtökön
este 6 órákor

NAGYHÉT–HÚSVÉT–PÜNKÖSD ünnepi ISTENTISZTELETI REND

Április 18., Nagypéntek

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
este 6 óra úrvacsorás istentisztelet

Április 20., Húsvétvasárnap

reggel 8 óra úrvacsorás istentisztelet
de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
du. 5 óra úrvacsorás istentisztelet

Április 21., Húsvéthétfő

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet

Május 29., Mennybemenetel ünnepe

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
este 6 óra úrvacsorás istentisztelet

Június 8., Pünkösdszombat

reggel 8 óra úrvacsorás istentisztelet
de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet
du. 5 óra úrvacsorás istentisztelet

Június 9., Pünkösdhétfő

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet

ÚRVACSORAI ISTENTISZTELETEK

**Minden hó utolsó vasárnapján de. 10 órákor
és du. 5 órákor** tartunk úrvacsorai istentiszteleteket. Mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés hangzik el a templomban.

FIATALOK KONFIRMÁCIÓJA HITVALLÁS ÉS FOGADALOMTÉTEL június 1. vasárnap de. 10 óra

FELNŐTTKONFIRMÁCIÓ március 23. vasárnap de. 10 óra

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu

e-mail: hivatal@fasor.hu • Tel.: 342-7311

Felelős szerkesztő: Szabó Zsolt

Szerkesztők: Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Tézli Péter

Tördelés: Börcsökne Lásba Hilda

Korrektúra: Diószegi Rita, Vitézné Horváth Erika